ANT

Haftalık Dergi • 19 Ağustos 1969 • Sayı 138 • 125 Kuruş

Filistin'de Marksist-Leninist Cephe

HALKI ALDATIYORSUN ECEVİT

AĞALARIN PARTİSİ HALKI TOPRAKLANDIRAMAZ

HAFTANIN NOTLARI

10 ağustos

Doğu'da kıtlık

■ **Yüzyıllardır kendi kaderine terkedilen Doğu'da bu yılki kuraklık ve soğuğun da etkisiyle büyük bir yiyecek ve yem kıtlığı başgöstermiştir. Özellikle Kars, Erzurum ve Ağrı illerinde hayvan yemi bulamayan köylülerin hayvanlarını yok bahasına sattıkları yada tamamen terkettikleri bildirilmektedir. Bakanlar Kurulu'nun son toplantısında Sonora Buğdayı Skandalı'nın bu yıl da üretim açığı yaratması dolayısıyla 500 bin ton kadar ekmeklik buğday ithali konusu üzerinde durulmuştur.**

Bir dava daha

■ Ortadoğu Teknik Üniversitesi asistanlarından Metin Turgut hakkında polisin tertibiyle bir dava daha açılmıştır. Turgut'un, ODTÜ'nün işgali ile ilgili bir davadan çıkarken öğrencilere «Üniversite açıldığında yeniden işgal edeceksiniz» diyerek suç işlemeğe teşvik ettiği Ankara Savcısı tarafından ileri sürülmektedir.

Ereğli Demir Çelik'te Grev

Ereğli Demir Çelik İşletmelerinin 4400 işçisinin işverenle sürdürülmekte olan toplu iş pazarlığının çıkmaza girmesi üzerine Metal İş tarafından greve gidilmiştir. Türkiye'nin en çok ciro yapan özel sektör kuruluşu olduğu geçen hafta resmen açıklanan Ereğli Demir Çelik'teki grev, başladıktan iki gün sonra Bakanlar Kurulu kararıyla «milli güvenliği bozucu nitelikte olduğu» gerekçesiyle 30 gün ertelenmiştir. Erteleme kararı üzerine, işçiler Erdemir Genel Müdürlük binası önünde toplanarak aleyhte gösteriler yapmışlar ve «işçi düşmanı» ilan ettikleri Sanayi Bakanı Mehmet Turgut'un istifasını istemişlerdir. Türk İş Genel Sekreteri Halil Tunç ve Metal İş Federasyonu Başkanı Kaya Özdemir gibi işbirlikçi sendikacılar, bu grevi de bazı kirli oyunlara âlet etmektedirler. (Bu konudaki yorumumuz 4. sayfadadır.) Öte yandan DİSK Genel Sekreteri Kemal Sülker, grevle ilgili bir demeç vererek, «Biz devrimciliği tekelimizde tutmaya değil, bizim sendikacılık felsefemizi yaymaya ve bize karşı olanları doğru yola çekmeğe önem vermekteyiz. Eğer bir işçi örgütü, içindeki tutucu yöneticilere rağmen işçilere karşıt bir iktidara yöneltilmiş bir eyleme girişebiliyorsa, bu DİSK'in dayandığı aktif sendikacılığın zaferi olur» diyerek Ereğli Demir işçilerini desteklediğini açıklamıştır.

11 ağustos

TÖS suçluyor

■ TÖS Genel Merkezi, yeni İçişleri Bakanı Ragıp Üner'e bir muhtıra vererek Kayseri olaylarının yeniden incelenmesini ve başta AP milletvekili Mehmet Ateşoğlu ile Hüseyin Kalpakçıoğlu ve Vali Asım İğneciler olmak üzere 22 kişinin sanık sandalyesine oturtulmasını istemiştir. TÖS'ün açıkladığı muhtırada, «Kayseri'de uğradığımız saldırının halkla bir ilgisini görmüyoruz. Saldırılar, halkın dışındaki merkezlerden düzenlenmekte, ve suçu da halka yüklenmektedir. Bütün olup bitenlerden önce ve sonra hükümetin ve bizim kendi bakanlığımızın ciddi tepkiler göstermemesi ve tedbirler almaması, hatta bazen haksızlıklara kalkışması, Kayseri olaylarından sonra da bu durumun resmen sürdürülmesi gibi bir çığır açmıştır» denilmektedir.

Öğretmen kıyımı

■ **Öğretmen kıyımı, seçimi öncesinde de aynı hızla sürdürülmektedir. Son olarak Milliyetçi Öğretmenler Derneği üyelerinden birinin iftiraları ve valiliğe yaptığı şikayet üzerine Hopa'nın Sugören Köyü İlkokul Müdürü Ali Kadem ile öğretmen Hüsnü Bağdatlı'ya «mesleklerinden ebedi ihraç» cezası verilmiştir. TÖS'lü oldukları için iftiraya uğrayan öğretmenlerin durumu Rize Valisi Babür Ünsal tarafından gönderilen bir müfettişe incelettirilmiş, öğretmenlerin suçsuz olduğuna dair rapor üzerine de, vali yeni bir müfettiş göndererek öğretmenleri suçlayan bir rapor edinip AP'lilerden kurulu il disiplin kurulundan ihraç cezası almıştır. Aynı gün mahalli bir gazeteye demeç veren vali, «Köy enstitüsü mezunu tüm öğretmenler komünisttir.» demiştir. TÖS Hopa Şubesi avukatları, kıyıma uğrayan öğretmenlerin haklarını aramak üzere Danıştay'a başvurmuşlardır.**

Yargıtay bozdu

■ Kıbrıs Buhranı sırasında Turizm ve Tanıtma Bakanı Nihat Kürşat'ın karısının Atina ile telefon görüşmeleri yaptığını yazdığı için Ankara Toplu Basın Mahkemesi tarafından dokuz ay hapse mahkum edilen gazeteci Necdet Onur'la ilgili kararı Yargıtay bozmuştur. Kürşat tarafından açılan dava ile ilgili mahkumiyet kararını Yargıtay 4. Ceza Dairesi'nin esastan bozması üzerine, Onur hakkındaki davaya yeniden başlanacaktır.

TİP'e saldırı

■ **Sağcı çevrelerin bir seçim oyunu olarak Gaziantep'te düzenledikleri «Komünizmin İğrenç Yüzü» adlı serginin TİP'e ve Aybar'a hakaret edildiği için kapatılması üzerine, sergiyi düzenleyenler TİP'lilere saldırmışlardır. Sergi kapatıldıktan sonra TİP İl Başkanı Şükrü Seçinti'yi arayan saldırganlar, il başkanını bulamayınca, diğer TİP'lilerle kavgaya girişmişler ve üç kişiyi yaralamışlardır. Olay yerine gelen polis, saldırganlardan dördünü yakalamış, buna karşılık aralarında il başkanının da bulunduğu 6 TİP'liyi adliyeye sevketmiştir**

12 ağustos

Polisin marifeti

Selim Bahadır Çakır

■ **Devrimci gençliğin adını çok iyi hatırladığı şeflerden biri de Toplum Polisi'nin eski şefi Selim Bahadır Çakır'dır. Geçen yıl toplum polislerini üniversite gençliğinin üzerine hunharca saldırtan, Teknik Üniversite Öğrenci Yurdu'nda Vedat Demircioğlu'nun ölümüne sebep olan bu Çakır'ı, hükümet ricali meclis kürsülerinde, demeçlerinde «devlet otoritesinin temsilcisi olarak savunmuşlardır. Ancak geçen hafta takke düşmüş, kel görünmüştür. Halen İstanbul Emniyet Müdür Muavini ve aynızamanda Türkiye Binicilik Federasyonu Genel Sekreteri olan Selim Bahadır Çakır, Ayazağa'daki federasyon binasında yapılan toplantıda kendisinin tenkit edilmesi üzerine zıvanadan çıkmış, aralarında subayların da bulunduğu çeşitli binicilik kuruluşları mensuplarına, «Defolun ulan buradan. Siz kim, bana laf söylemek kim. Şimdi buraya ekip getirir, hepinizi sabaha kadar falakaya yıkarım» diye tehditler savurmuş, daha sonra da silahına davranmıştır. Çakır, ayrıca Atlı Spor Kulübü Müdürü Muzaffer Güney'in de gırtlağına sarılmıştır.**

17 köye baskın

■ Urfa'lı milyonerlerden Mehmet Halit Gülpınar'ın Siverek İlçesi'nden soyadını taşıyan köye giderken pusuya düşürülüp iki muhafızı ile birlikte yaralanması üzerine, jandarma müfrezeleri 17 köyü birden basmış ve köyler halkını teker teker sorguya çekmiştir. Doğu'da hemen her gün buna benzer eşkiya baskınları ve hatta cinayetler oluırken, bir milyonerin yaralanması üzerine bütün müfrezelerin harekete geçirilip 17 köye baskın yapılması, düzenin kimden yana işlediğini göstermektedir.

Festival fiyaskosu

■ **Geçen yıl yetkililerce yaptırılmayan 13. Uluslarası Kültür Şenliği, bu yıl Türkiye Milli Talebe Federasyonu'nun gayri meşru yöneticileri tarafından, hükümetin mali desteği ve emriyle, devrimci geçinen bir şahsın yönetiminde düzenlenmiştir. İktidarın çıkarlarına hizmet etmediği için geçen yıl yasaklanan ve bu yıl güdümlü olarak bazı topluluklarn çağrılmaması, bazılarına vize verilmemesi, gelen toplulukların yöneticilerin keyfince hareket etmelerinin istenmesi gibi skandallara sahne olan şenliğin jürisi de, sonunda bir bildiri yayınlayarak istifa etmiştir. İstifadan sonra, daha önce kararlaştırıldığı gibi, Çekoslovakya ekibi birinci ilan edilmiş, şenlik tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştır.**

13 ağustos

Komandolara çattı

■ Komandolara ilk tepki nihayet MP Meclisi Grup Başkan Vekili Reşat Özarda'dan gelmiştir. Özarda, «Yarın diğer siyasi partiler ve sol teşekküller de böyle komando kampları kurarak vurucu kuvvetler yetiştirmeğe kalkarsa sonu ne olur?» diyerek komando örgütlerine karşı tedbir alınmasını istemiştir.

Tural emekli oldu

■ **Bir zamanların «muktedirliği kendinden menkul genelkurmay başkanı Orgeneral Cemal Tural nihayet emekliye sevkedilmiştir. Emeklilik kararı, 1. Ordu Komutanı Orgeneral Haydar Sükan tarafından Tuzla'daki Piyade Okulu Kampı'nda bizzat Tural'a bildirilmiştir. Emekliye sevkedildiği haberi Tural'ı şoke etmiş ve «Benim emekliilik meselemin kanunen Askeri Şura'da görüşülmesi gerekirdi. Benim özel bir durumum olacak ki bekleyemediler» demiştir. 30 Ağustos'ta 60 generalin daha emekliye sevkedilmesi beklenmektedir. Bunlar arasında Kara uvvetleri Komutanı Orgeneral Fikret Esen ile Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri Orgeneral Kemalettin Gökakın da bulunmaktadır.**

Sabit Osman Avcı

Orman Bakanlığı

AP içindeki bölünmeler, Demirel'in giderayak bir Orman Bakanlığı kurup başına Artvin Milletvekili Sabit Osman Avcı'yı getirmesiyle yeni bir safhaya girmiştir. Bakanlığın bir yandan Amerikalıların telkin ve tavsiyesiyle kurulduğu, öte yandan da bir seçim yatırımı niteliği taşıdığı belirtilmektedir. Nitekim, kendisine haber vermeden yeni bir bakanlık kurulması haberi üzerine Müslüman Kardeşler'in adamı olan Tarım Bakanı Bahri Dağdaş bu bakanlıktan istifa etmiş, onun yerine de Mesut Erez tayin edilmiştir. Dağdaş'ın istifasından sonra kabinede Müslüman Kardeşler'in adamı olarak sadece Sanayi Bakanı Mehmet Turgut kalmıştır. Diğer iki ümmetçi bakan, Sükan ve Bilgiç, anayasa emri gereğince ay başında bakanlıktan ayrılmış bulunuyorlardı. Demirel'in, tek başına iktidara gelebildiği takdirde seçimden sonra bütün bakanlıklara masonları ve yeminlileri getireceği söylenmektedir.

14 *ağustos*

Seçim ve Gençlik

■ Çıkarcı çevrelerin ve politikacıların, devrimci Türk gençliğini halka karşı düşürmek için bir süreden beri sinsice yürüttükleri bir ters propaganda, geçen hafta Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nin ders yılına hadisesiz şekilde başlamasıyla iflas etmiştir. Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nde sınavların ertelenmesi için bir «işgal» hareketine girişilmişse de, ertesi gün hareketten vazgeçilmiştir. Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nin açılışında bir forum yapan öğrenciler, seçim sırasında anarşist davranışlara gidileceği yolundaki söylentilerin, öğrenciyi halkın gözünde küçük düşürerek, «bugünkü bozuk parlamenter rejimde» daha çok oy almak için Amerika ve işbirlikçileri tarafından çıkarıldığını söylemişlerdir. FKF Genel Sekreteri de, bir açıklama yaparak seçimleri sabote etme söylentilerini kesinlikle tekzip etmiştir.

DİSK'e katılıyorlar

■ Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, Türk İş'in işbirliği tutumu karşısında gün geçtikçe daha fazla taraftar kazanmakta ve güçlenmektedir. Son olarak Cam iş kolunda üç bağımsız sendikanın üye bulunduğu Cam - İş Federasyonu da, DİSK'e üye olma kararı almıştır. Genel Kurul'da alınan karar DİSK'e bildirilmiş olup, bu ay içinde olağanüstü toplanacak olan DİSK Yönetim Kurulu bu müracaatı karara bağlayacaktır.

15 *ağustos*

Grev dalgası

■ Kamu sektöründe grev hareketleri gittikçe genişlemektedir. Türk Hava Yolları'nda çalışan işçiler ile pilot ve hostesler de, haklarının verilmemesi karşısında greve gideceklerini açıklamışlardır. Sivil Havacılık Sendikası'nın evvelce aldığı grev kararı, THY Genel Müdürü'nün değiştirilmesi üzerine bir süre ertelenmişse de, yeni genel müdürün aynı haksız tutumu sürdürmesi karşısında tekrar grev kararı alınmıştır. İzmit SEKA Fabrikası'nda uzun süreden beri devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmazlık çıkması üzerine 2 bin işçi, sendikanın tutumunu protesto için, bağlı oldukları Selüloz İş Sendikası binasına kadar bir sessiz yürüyüş yapmışlardır. SEKA idaresi işçi haklarını tanımamaya devam ettiği takdirde, 6 bin işçi birden greve gidecektir. Öte yandan, Çayırova'daki Cam Fabrikası'nda toplu sözleşme görüşmeleri sonuç vermediği takdirde 1500 işçiyi temsil eden Hür Cam İş Sendikası da grev yapacağını açıklamıştır.

İrlanda'da İçsavaş

■ **Kuzey İrlanda'da katoliklerle protestanlar arasındaki mezhep kavgaları nihayet bir içsavaş halini almıştır. Ülkenin başkenti Belfast'ta perşembe gecesi ve cuma sabahı silahlar konuşmuş, polisi ateşiyle 5 kişi ölmüştür. İngiltere'in katoliklere karşı baskı yapması yüzünnden çıkan olaylara nihayet İngiliz ordu birlikleri de müdahale etmiştir.**

16 *ağustos*

Demir - Döküm'de

■ **Koç'un Türk Demir Döküm Fabrikasında maden işçilerinin yürekli direnişi devam etmektedir. Hâlâ askerli birliklerin kontrolu altında bulunan fabrikanın işçileri, işverenin yazılı davetine rağmen işbaşı yapmamışlardır. 400 kadar işçi fabrikanın önüne gelerek ücret zamları gerçekleştirilmedikçe, iş şartları değiştirilmedikçe, Maden İş Sendikası muhatap alınmadıkça ve yönetime katılma istekleri kabul edilmedikçe işbaşı yapmayacaklarını bildirmişler ve davet kağıtlarını yırtmışlardır. İşçilerin direnişi karşısında işveren Maden İş Sendikası'nı muhatap almak ve bir masaya oturmak zorunda kalmıştır. Hafta sonunda görüşmeler hâlâ sonuca bağlanamamıştır.**

Çin - Rus Çatışması

■ Orta Asya'daki Sovyet - Çin sınır bölgesinde yeni bir çatışma olmuş ve Sovyet Yüksek Komutanlığı'nın açıklamasına göre iki Rus askeri ölmüş, birkaç Rus askeri de yaralanmıştır. Sovyet Sınır Birlikleri Komutanı, radyoda yaptığı konuşmada, «Kazakistan Sovyet Halk Cumhuriyeti ile Kızıl Çin - Sinkiank eyaletleri arasındaki gerginliği azaltmak için Çinlilerin önce bir toplantı yapmayı kabul ettiklerini, ancak toplantıya katılmak yerine Çin askerlerini Sovyet topraklarına sürdüklerini iddia etmiştir. Pekin ise, Sovyetler Birliği'nin Çin'i denizden ve karadan abluka altına aldığını ileri sürmüştür.

HAFTANIN YORUMU

DOĞAN ÖZGÜDEN

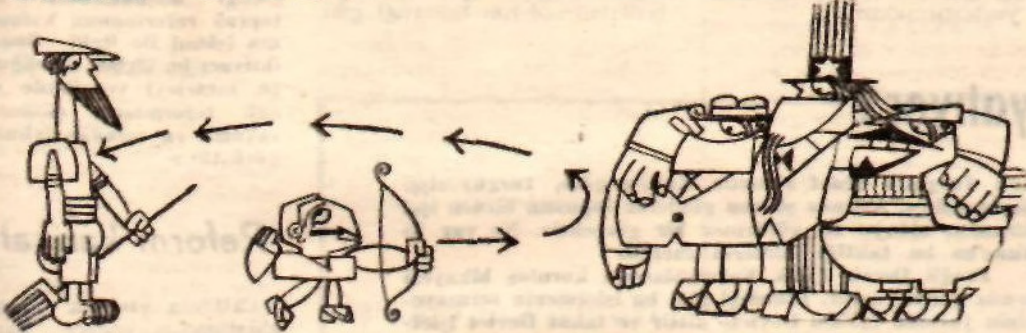
Elbette sorulur !

BILDIRGELERLE, güldürgelerle Türkiye halklarını bir kez daha aldatma görevini üstlemiş bulunan CHP Genel Sekreteri Ecevit, günlerce tefrika ettiği «Köye Dönük Düzen Değişikliği Önerisi»**ne ilk cevabı, Çatalca'nın Istranca Köyü'nde bir köylü vatandaştan almıştır:** «Bu söylediklerinizi CHP iktidarda iken neden yapmadı?» **Bugüne kadar ciddi bir genel sekreter imajını sürdürmekte hayli başarı gösteren Ecevit, köylünün bu yerden göğe kadar haklı sorusuna verdiği cevapta,** «türlü çeşitli» **üstadı Süleyman Bey'i de gölgede bırakarak şöyle demiştir:** «O zamanlar tek parti devri idi. Milletvekilleri köylere gidip onların dertlerini dinlemeye ihtiyaç duymazlardı. İsmet Paşa bu sistemi değiştirerek politikacıları köylünün ayağına kadar gidip onların dertlerini dinlemek durumuna soktu. CHP o günden bu yana çok değişti. Bugün ben partinin genel sekreteri olarak sizlerin dertlerini dinlemek için buraya geliyorum.» **Köye dönüklükten, köylünün ayağına gitmekten dem vuran Ecevit'in şu sözlerinde dahi, CHP'nin ıslah olmaz bürokrat-ağa megalomanisi, köylüye yukarıdan bakışı bütün çirkinliğiyle sırıtmaktadır. Yani Ecevit'e göre, bir yanda köylüler vardır, öte yanda da o köylüleri yönetmekle görevli politikacılar... Tek parti döneminde politikacılar köye gitmezlerken, Paşa'nın bir işaretiyle artık köylünün ayağına kadar gitmeğe başlamışlardır. Ve köylünün ayağına kadar gittikleri için de artık emekçi halk kitlelerinin meseleleri halledilecek, yani işçiler, köylüler daha iyi yönetilecektir!**

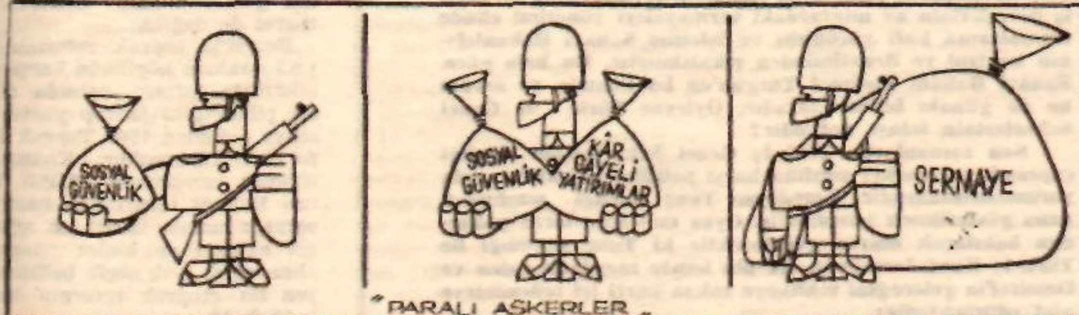
HAYIR Bülent Bey! CHP'de değişen hiçbir şey yoktur. CHP, hâlâ o köylüye **«parya»** gözüyle bakan bürokrat - ağa partisidir. Eğer CHP'li politikacılar köylünün ayağına gitmeğe başlamışlarsa, bu İsmet Paşa'nın insafa gelmesinden değil, emekçi sınıfların gün geçtikçe bilinçlenmelerinden ve kendi sorunlarına kendilerinin sahip çıkmalarındandır. Sistemi değiştiren İsmet Paşa değil, halkın kendisidir. İsmet Paşa da bu değişikliğe uymuştur, uymak zorunda bırakılmıştır... Kaldı ki, CHP sadece tek parti döneminde de iktidarda bulunmamıştır. 1960 Hareketi'nden sonra da tam üçbuçuk yıl bu milletin başına yine CHP tebelleş olmuştur. Hem de, toprak reformunun yapılmasını öngören bir anayasa varolduğu halde... Ve kendisinde **«halâskâr»** misyonu gören Bülent Bey, CHP kabinesinin en nüfuzlu bakanlarından bir olduğu halde... Ecevit, o dönemdeki Çalışma Bakanlığı'nı kendisinin iyi niyetine, samimiyetine örnek göstermeğe kalkışmaktadır. Ama işçi sınıfı, Ecevit'in hazırladığı sendika, grev ve lokavt kanunlarıyla grev hakkının nasıl dejenere edildiğini, Ereğli'deki grevde aynı Ecevit'in nasıl Türkiye işçisinden yana değil de, Morisson firmasından yana çıktığını gayet iyi bilmektedir. Üstelik Ecevit'in bütün bu günahlarının üzerine bir sünger çekip kendisinin gerçekten **«köye, işçiye dönük bir politikacı»** olduğunu kabul etsek dahi, ne ifade eder? CHP teşkilatında köprübaşlarını tutanlar yine toprak ağaları, işbirlikçi bürokratlar, montaj sanayicileri değil midir?

BU halka yukarıdan bakma, halkı vesayet altında tutma zihniyeti sadece CHP'nin inhisarında da değildir. Adı sosyaliste çıkmış kişiler dahi, bugün emekçi sınıfların yetersizliğinden dem vurup halk kitlelerini bir asker - sivil bürokrat kadronun vesayeti altına sokma türküsünü söylemektedirler. Bunlar içinde emekçi partisinin oylarıyla seçildiği milletvekilliğinden hâlâ maaş alanlar dahi vardır. Bunlar, emekçinin oyuyla girdikleri parlamentoda dört yıl gevezelikle ve kişisel atraksiyonlarla vakit öldürdükten sonra, «kontr - plan» **edebiyatıyla emekçi hareketine karşı çıkar olmuşlardır. Ama artık şu gerçek kafalara dangetmelidir: Türkiye emekçileri, mahkum edildikleri köhne sömürü düzenini hiç kimsenin vasiliğini kabul etmeden ancak kendi elleriyle, kendi iradeleriyle değiştirebileceklerinin bilincine varmaktadırlar. Ne ağaların ve bürokratların partisi CHP, ne de sosyalizm paravanası altında rahatlıkla faşizme kayabilecek bir halk üstü aydınlar kadrosu! Türkiye'yi Amerikan emperyalizminin pençesinden kurtarıp tam bağımsızlığa kavuşturmak ve sosyalist bir düzen kurmak için yol, politikacının köylünün ayağına gitmesi yada kerametleri kendilerinden menkul salon sosyalistlerinin vasilik taslamaları değil, bizzat köylünün ve işçinin başkente varıp karar ve denetim mekanizmasının başına geçmesidir. Türkiye halkları bu gerçeği gün geçtikçe daha bilinçli şekilde kavramaktadır.** «Denenmiş kadrolar» **ve** «denenmiş yollar», **halkların iradesiyle bir daha denenmeyecektir.**

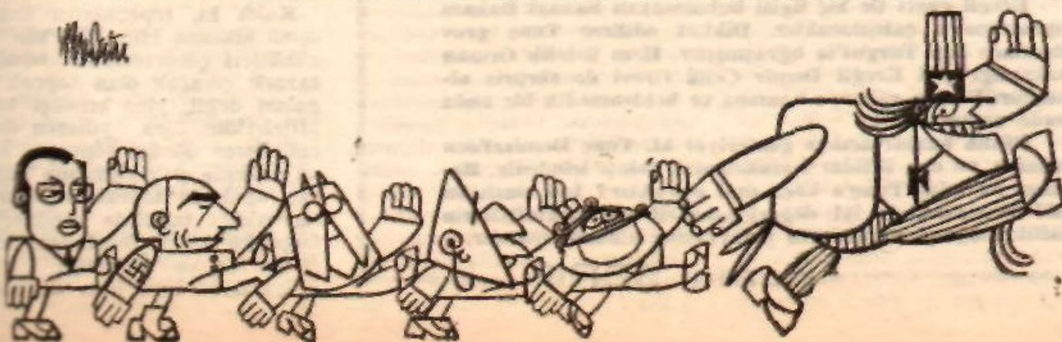
· GÖZ GÖRE · YALÇIN ÇETİN ·

" KÖYLÜYE DÖNÜK DÜZEN "

" PARALI ASKERLER "

— SAĞ.... SAĞ... SAĞ ÜSTADLAR ... SAĞ !..

AĞALAR PARTİSİNİN SEKRETERİ ECEVİT HALKI ALDATAMAZ!

Ağaların partisi CHP'nin Genel Sekreteri Ecevit cilalı sloganlarla emekçi halk kitlelerini asla aldatamayacaktır.

ADALET Partisi içerisinde Kardeşler - Biraderler - Bayar çekişmeleri devam ederken, CHP Genel Sekreteri Ecevit geçen hafta **«Toprak işleyenin, su kullananın...»** sloganıyla gazetelerin manşetlerinde ispatı vücut eylemiştir.

Ecevit'in spektaküler bir basın toplantısıyla açıkladığı **«Köye Dönük Düzen Değişikliği Bildirgesi»**, meselelerin derinine inemeyen ve olaylara sınıfsal açıdan bakamayanlar için, gerçekten göz kamaştırıcıdır.

Pehlivan tefrikası gibi parça parça açıklanan CHP Bildirgesi'nin öngördüğü **«Köylüye Dönük Düzen Dekişikliği»**nin amacı üç noktada özetlenmektedir:

1 — Köylünün üretiminin artırılması.

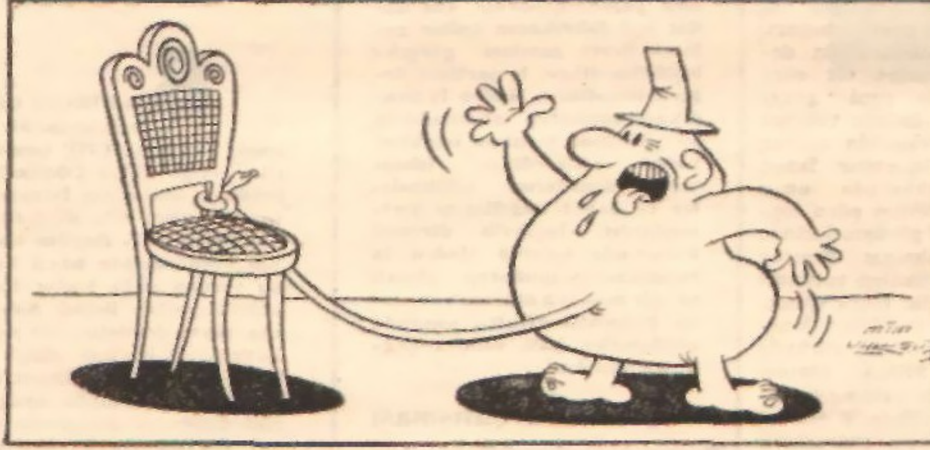
2 — Bu üretim artışından meydana gelecek değerin geniş ölçüde köylünün olması.

3 — *Köylünün, artan ekonomik gücüyle, Türkiye'nin hızlı sanayileşmesine katkıda bulunması.*

Bu düzen değişikliğini gerçekleştirmek üzere uygulanacak yöntem ve reformlar da şöyle sıralanmaktadır:

«Toprak reformu yapılacaktır. Toprak reformu gereğince hazine toprakları daha verimli duruma getirilecek, az topraklı veya topraksız köylüye dağıtılacaktır.

«Büyük toprak sahiplerine, kendilerini rahat yaşatmaya yetecek kadar toprak bırakılacak, fazla toprakları ise gerçek değeri üzerinden, on yıl taksitle alınarak, topraksız veya az *topraklı* köylüye dağıtılacaktır.»

Bildirgede, kendileri fiilen çiftçilik yapanların işledikleri toprakların sahibi olacakları belirtilmekte, tarımda kullanılan su kaynaklarının ise, devletleştirilerek, bölgedeki çiftçilerin sulardan adaletli şekilde yararlanmalarının sağlanacağı öne sürülmektedir.

Düzenbazlık

Bildirgede, CHP yeni bir terim de ortaya atarak, köylünün uygarlıktan ve sosyal hizmetlerden daha yeterli ölçüde yararlanabilmesi için köylü gücüne dayalı bir sınaileşme hareketine geçileceği ve bunun için gerekli altyapılarla tesisler ve hizmetlerin köy grupları arasında en elverişli merkezlerde yoğunlaştırılarak bunlara **«Köykent»** adı verileceği açıklanmaktadır.

Bildirge tefrikasının ikinci bölümünde ise, CHP'nin sanayi ile ilgili görüşleri açıklanmıştır. Bildirgeye göre, CHP, **«devletleştirme»** ilkesine dayanan doktriner görüşleri reddedip, bunun yerine **«halkçı»** ve **«milli»** bir felsefe benimsemektedir. Bu halkçı sanayi politikası, bazı sözde kısıtlamalar getirmekle beraber sömürücü yabancı sermayeye Türkiye'nin kapılarını açık tutmakta, **«karma ekonomi»** adı altında özel sektöre geniş imkanlar tanımakta, bununla da yetinmeyip **«halk sektörü»** adı altında, tıpkı sabık CHP milletvekili Suphi Baykam'ın Hastaş'ta yaptığı gibi, halkın küçük tasarruflarını büyük kapitalistlerin hizmetine vermeyi öngörmektedir. CHP'nin emekçi kitlelerine hazırladığı bir başka tuzak da, **«işletmenin yönetimine ve kârına işletmenin katılması»** paravanası altında işçilerin sınıf bilincine sahip çıkmalarını önlemek ve işçi hareketini yozlaştırmaktır.

CHP'nin **«milli»** ve **«halkçı»** sanayi politikası, montaj sanayii ve Ortak Pazar karşısında da kesin bir tutum takınmamaktadır.

İşte genel hatlarıyla böyle sosyal demokrat bir içerik taşıyan CHP Bildirgesi'ni açıkladıktan sonra Ecevit, **«Bu bildirge ile, iktidara gelince bozuk düzeni nasıl değiştireceğimizi, nasıl yeni düzen kuracağımızı anlattık. 12 Ekim seçimlerinde Türk halkından bu düzen değişikliği için yetki istiyoruz»** diyerek seçim meydanına atılmıştır.

Ne var ki, Ecevit'in büyük tantana ile ilan ettiği Seçim Bildirgesi, bırakın emekçi halk kitlelerini, ılımlı yazarları dahi tatmin edememiştir. Örneğin, Ortanın Solu hareketinin destekçisi olduğu bilinen Milliyet Başyazarı Abdi İpekçi bile, yaptığı eleştiride sanayi politikasını birçok bakımlardan yeterli bulmadığını belirttiği gibi, **«Köye dönük düzen değişikliği»** konusunda şu soruları sormaktan kendisini alamamıştır:

«Bildirgede haklı, yerinde, güzel görünen görüşler ve tedbirler çoktur. Ama bunları okuyanlar, ileri sürülen tekliflerin gerçekleşebilme olanakları üzerinde kaçınılmaz tereddütlere kapılacaklardır. Zira yapılan açıklamaların ütopik olmadığına, aşırı hayalcilikle ilgisi bulunmadığına inandıracak yeterli deliller gösterilmemiştir. Bildirgede ileri sürülen her teklif, büyük mali imkanlara bağlıdır. Örnek olarak Toprak Reformunu gerçekleştirmek için büyük toprak sahiplerinin topraklarının gerçek değerleri üzerinden 10 yıllık taksitlerle satın alınacağı bildirilmektedir. Bu işin mali portesi nedir ve gereken finansman hangi kaynakdan sağlanacaktır? Bildirgede bu soruların cevabı yoktur. Kamulaştırılacak toprakların gerçek değerleri üzerinden ödenecek yıllık taksitlerin, milyarları bulacağı düşünülebilir. Sadece toprak reformunun kamulaştırma işlemi ile ilgili finansman ihtiyacı bu ölçüde olacağına göre, meseleyi vergilerde yapılacak reformlarla çözümlenmiş saymak en azından iyimser bir görüştür.»

Reform karikatürü

CHP'nin «toprak reformu» aldatmacası, sadece kamulaştırmada finansman kaynaklarının gösterilmemiş olmasından ibaret de değildir.

Ecevit'in toprak reformu diye *topraksız köylünün karşısına* çıkardığı reform, aslında temcit pilavı gibi ısıtılıp yutturulmaya çalışılan 1965 Toprak Reformu Tasarısı'dır. Koalisyon iktidarı zamanında CHP'li Tarım Bakanı tarafından hazırlanan söz konusu tasarı ise, ağaların elinden ne kadar toprak alınacağını açık seçik belirlemeyen bir «toprak reformu karikatürü»dür.

Kaldı ki, toprakların tamamına elkonsa bile, CHP'nin taahhütleri çerçevesinde bundan zararlı çıkacak olan toprak ağaları değil, yine emekçi halk kitleleridir. Zira yıllarca önce onbinlerce dönüm toprağı kan ve zulümle yok bahasına kapatan ağaların toprakları *kamulaştırıldığı* takdirde kendilerine bugünkü değeri üzerinden, Abdi İpekçi'nin de belirttiği gibi, milyarlarca lira, hem de sade-

Ereğli Grevinin altında neler yatıyor?

4400 işçinin çalıştığı Ereğli Demir Çelik Fabrikasında başlayıp iki gün devam eden grev Bakanlar Kurulunun kararı ile ertelendi. Hiç ilgisi olmadığı halde «milli güvenliği bozucu nitelikte» bulunan grevin bu ertelenme kararı bizce hiç de önemli değildir. Önemli olan bu grevin güttüğü temel siyasal amacı yüzeye çıkarmak ve Demirel'in Türk-İş'i kendi siyasal çıkarlarına nasıl alet etmekte olduğunu teşhir etmektir.

Bilindiği gibi Demirel iktidara gelirken sağcı dincilere, masonlara ve bir de eski DP'lilere tâviz vermişti. Bu tâviz verilen gruplar içinde ikisinin bağdaşması bir türlü mümkün olamamış ve mesele tartışması açığa çıkan bugünkü duruma kadar gelmiştir.

DP'lilerin siyasal affı konusuyla gelişen olaylar nedeniyle Demirel Bayar'ın desteğini kaybetmekteydi. Öte yandan AP içindeki yeminliler grubu ile Takunyalı Biraderler son Odalar Birliği meselesi ile birbirlerine karşı açıkça cephe almışlardır. Bu cephenin somut biçimdeki gelişmeleri herkesçe bilinmekte..." Tarım Bakanı Dağdaş, Erbakan hemen hemen saf dışı bırakılmışlardır. Şimdi ise bu yolda başarılı gibi görünen Demirel'in tek korkusu Sanayi Bakanı Mehmet Turgut olmaktadır.

Demirel'in sağcılara karşı açtığı mücadele şimdiki görüntüsü ile kendisinin ayaklarının yerden kesildiğidir. Gerçekten Demirel tabandaki sempatisinden büyük çoğunluğu kaybetmiştir.

Şimdi korku Sanayi Bakanı Mehmet Turgut'ta toplanmaktadır. Demirel şayet Turgut'u da safdışı edebilirse tek kalan Mason desteği ile seçimlere girecektir. Bunun için de saptanan taktik şöylece uygulamaya konmuştur:

Ereğli Demir Çelik'te bir grev havası esmiştir. Şimdi de bu grev ertelenmiştir. Dikkat edilirse grev süresince Türk - İş Genel Sekreteri Halil Tunç Sanayi Bakanı Mehmet Turgut'u hedef almıştır. Tunç'a göre, Turgut «işçi düşmanıdır». Aslında şu son günlerde topunun birden işçi düşmanı olduğu su götürmez bir gerçektir. Ne var ki Tunç'un bu taktiği kimlerin eseridir?

Ereğli Demir Çelik Fabrikalarının kuruluş hikayesi henüz hatırlardadır. Bilindiği gibi bu işletmenin sermayesinin yarıdan fazlası Devlete aittir ve fakat Devlet işletmenin hiçbir şekilde yönetimine dahil edilmemiştir. Bunun tartışmaları uzun uzun yapılmıştır. Amerikan ve Türk iş çevrelerinin az miktardaki sermayeleri yönetimi elinde tutmalarına kafi görülmüş ve işletme Sanayi Bakanlığının kontrol ve denetiminden çıkarılmıştır. Bu hale göre, Sanayi Bakanı Mehmet Turgun'un bu konuda ne sevabı ne de günahı bulunmaktadır. Öyleyse Türk - İş Genel Sekreterinin telaşı nedendir?

Son zamanlarda Türk-İş Genel Sekreterinin izlediği çapraşık ve emekçi sınıfına karşı politika objektif tarzda yorumlanamamıştır. Neredeyse Tunç emekçi sınıfından yana gösterilmek istenmiştir. Oysa meseleye biraz yakından bakılacak olursa görülecektir ki Tunç aracılığı ile Türk-İş Konfederasyonu AP'nin içinde meydana gelen ve Demirel'in geleceğini tehlikeye sokan parti içi mücadeleye alet edilmektedir:

Ereğli grevi ile hiç ilgisi bulunmayan Sanayi Bakanı yıpratılmaya çalışılacaktır. Dikkat edilirse Tunç grev süresince hep Turgut'la uğraşmıştır. Hem üstelik Orman Bakanlığı gibi Ereğli Demir Çelik Grevi de sürpriz olmuştur. Birden sahneye konmuş ve beklenmedik bir anda perde açılmıştır.

Bütün bunlar açıkça gösteriyor ki, Tunç Demirel'den yanadır, ve ona iktidar kazandırmak telaşı içindedir. Bakalım bu telaş Tunç'a kaça *mal olacaktır? İşçi sınıfı* bu gibi kurnazlıkları iyi değerlendirmeli ve kapitalistlerin düdükçülüğünü yapanların palavrasına aldanmamalıdır.

Kemal ŞERİF

Bayar'ı ayağına getirmekle AP içinde eski Demokratlarla Demirel'in takımını birbirine düşüren İnönü, AP oylarını bölerek koalisyona gideceğini sanıyor...

NECMETTİN ERBAKAN
- Demirel'e karşı ikinci cephe -

ce 10 yıl taksitle ödemek gerekecektir. Hemen belirtelim ki, CHP iktidara gelip bu toprak reformunu yapacak olsa dahi, devlet bütçesinden fakir fukaranın ödediği vergilerle bu paraların ödenmesine imkan yoktur.

Oy hesapları

Ecevit'in Toprak Reformu, aslında «bile bile lades»tir.

Başka türlü olması da mümkün değildir. Zira, CHP'nin iplerini ellerinde tutanlar, aslında ismini çaldığı «halk» değil, toprak ağalarıdır. Bunların çoğu, cumhuriyetten önce yada sonra devletin ve fakir fukaranın topraklarına zorbalıkla elkoymuş bürokratlardır. Yani CHP'nin ağababalarıdır.

Toprak reformunun en çok sorunlu olduğu güneydoğu ve doğu anadolu bölgelerinde bugüne kadar seçilen CHP milletvekillerine bakılsın. Hepsi büyük toprak sahipleridir. Önümüzdeki haftalarda kesinleşecek olan CHP aday listelerinde de, doğudaki CHP adaylarının büyük çoğunluğunu yine toprak ağaları yada onların adamları dolduracaktır.

Böyle bir partinin gerçekten «halka dönük» bir toprak reformunu gerçekleştirmesi beklenebilir mi? Nitekim cumhuriyetin başında da, çok partili düzene geçilirken de, koalisyonlar döneminde de, girişilen toprak reformu teşebbüslerini engelleyen, köstekleyen daima CHP'li ağalar ve onların parlamentodaki temsilcileri olmuştur.

Hayır!

Ecevit, böyle üstü cilalı reform bidirgeleriyle emekçi halk kitlelerini aldatamayacaktır. Çünkü emekçi halk kitleleri, ağaların partisinin köylüyü topraklandıramayacağını acı tecrübelerle bilmektedirler.

Türkiye'de eğer gerçekten bir toprak reformu yapılacaksa, halktan yana bir sanayileşme programı uygulanacaksa, bunu toprak ağalarının, Amerikancı bürokratların, montaj sanayicilerinin partisi CHP değil, emekçi halk kitlelerinin kendi öz örgütleri gerçekleştirecektir. Yani egemen sınıfların partisi değil, emekçilerin partisi yapacaktır.

CHP, bütün bu üstü cilalı bildirgeleri, güldürgeleri halkın yutmayacağını ve kendisine itibar etmeyeceğini pekala bildiği içindir ki, bir yandan bu reform gösterilerini yaparken, bir yandan da Washington'un icazeti doğrultusunda, AP'yi parçalayıp kendisiyle koalisyona mecbur etme planlarını ustalıkla uygulamaktadır.

Nitekim, Bayar'ı ayağına kadar getirten CHP'nin değişmez şefi İsmet Paşa, bunun meyvelerini bugünlerde toplamağa başlamıştır. Tam seçime gidildiği sırada Eski Demokratlarla DP oylarının varisi «Eski Su Müdürü» takımı birbirlerine girmişlerdir.

Demirel'in çıkmazı

1961'den beri yürüttükleri «siyasi af» istismarının, son defa Bayar - İnönü barışmasıyla sona erdirilmesi ve Bayar'ın kendilerine açıkça karşı çıkması üzerine, Demirel kendine bağlı bütün adamlarını seferber ederek Bayar'ın Anadolu'daki nüfuzunu kırmak için «Bayar İnönü'nün ayağına gitti» tevziratını işletmeğe başlamıştır. Bunun kronik İnönü düşmanı olan DP-AP kitlelerinde oldukça etkili olduğunu gördüğü içindir ki, önce Bayar'ın kendisi, sonra da Sıtkı Yırcalı gibi adamları, eski cumhurbaşkanının İnönü'nün ayağına gitmesini bizzat Demirel'in teşvik ettiğini ilan etmişlerdir.

Bayar'ın karşı hareketi başlangıçta tahmin edildiği kadar olmasa bile, AP'nin bir miktar oyunu bölecektir.

Fakat son anda Demirel'in başını derde sokan daha büyük bir bela, politik kariyerini Odalar Birliği'nde yapan Müslüman Kardeşler'in en kuvvetli lider adayı Prof. Necmettin Erbakan'ın, Türkiye Odalar Birliği Başkanlığı'ndan hükümet zoruyla kaydırıldıktan sonra Demirel'e karşı açıkça savaş açmasıdır. Hele Erbakan'ın yerine zorla oturtulan Sırrı Enver Batur'un yaptığı basın toplantısında masonluğunu kasıla kasıla ilan etmesi, ümmetçi kitleler nezdinde Demirel'in itibarını adamakıllı sarsmıştır. Böylece Demirel'in, masonlarla kader birliği halinde olduğu resmen tescil edilmiştir.

Necmettin Erbakan. Demirel'e karşı savaşmak üzere AP'den adaylığını koymuş ve seçim bölgesi Konya'da törenle ve yüzlerce araba ile karşılanarak ilk gövde gösterisini yapmıştır. Şimdi Demirel'in etrafını saran masonlar ve yeminliler Erbakan'ın ve «kardeş»lerinin adaylığını veto etmek için seferber olmuşlardır. Ne var ki, bu defa kullanılacak «veto»lar, geçen seçimlerdeki kadar uysallıkla karşılanmayacaktır. Zira, AP'nin üst kademelerindeki Bozbeyli'lerin, Bilgiç'lerin, Sükan'ların, Dağdaş'ların, hattâ hâlâ bakanlık koltuğunda oturan Turgut'un Demirel'e karşı Erbakan'la birlikte saf tutmaları kuvvetle muhtemeldir.

Demirel şimdi iki ateş arasındadır. Masonlara ve yeminlilere karşı iki cephe birden açılmıştır.

İnönü'nün hayali

Tabii bütün bu olup bitenleri köşesinde kıs kıs gülerek ve ellerini oğuşturarak izleyen bir kurt politikacı vardır: İnönü!

Göstermelik reform bildirgeleriyle devrimcilere ve emekçi kitlelere çengel atmaya çalışan İnönü, bu bölünmelerle de AP'nin oylarının yüzde 50'nin altına düşeceği ve Demirel'in kendisiyle koalisyon yapmak ve Amerika'ya birlikte hizmet etmek zorunda kalacağı hayali içindedir.

İnönü'nün hesaplarının tutup tutmadığını iki ay sonra yapılacak seçimler gösterecektir.

"Vesayet Sosyalizmi.

Yaşar Kemal

Bir Türk dünyaya bedel.

Kadim bir sözdür. Hem de yerden göğe kadar doğrudur. Haklıdır. Kim söylemişse söylesin kadim bir sözdür bu. Ağırlığı olan bir sözdür. Böyle sözler bir milleti kaldırır da batırır da. Biz bu büyük sözün kanatları üstünde nurlu ufuklara doğru hızla gidiyoruz. Bu sözü ispatlamak için bütün varımızı koymuşuz. Gerçekten çağın en kutsal en değerli adamlarıyız. İyi huylarımız var. Alimallah tuttuğumuzu koparır, sıktığımızı yerle bir ederiz. Gerçekten hangi aydın Türke sorarsanız sorunuz küçücük dünyaları o yaratmıştır. Büyükleri de babasından dedesinden kalmıştır.

Bakalım şu günlere, bu günler Türk aydınlarının sosyalizmi öğrenme günleri. Yani aydınlarımız şimdi sosyalizmi öğreniyorlar. Harıl harıl sosyalizm üstüne kitaplar çevriliyor, kitaplar yazılıyor, herkes sosyalizm üstüne konuşuyor. Bilim sözü ağızlardan düşmüyor. Varsa da bilimsel sosyalizm, yoksa da bilimsel sosyalizm. Edebiyat unutuldu, sanat unutuldu, tarih, folklor, coğrafya, insan, yeryüzündeki cümle varlıklar, dallar, kanatlar unutuldu, işçi, köylü unutuldu, ille de sosyalizm. Varsa da yoksa da sosyalizm... Bu çağa bir ad koyarsak Türk aydınlarının Sosyalistlik çağı adını koymalıyız. Lale Devri gibi bir de Sosyalistlik Devri.. Elhaaak, yakışır. Türkiye belki bir gün sosyalist olacaktır. Belki dünyanın en olgun sosyalizmini bizler kuracağız. Ama, yalnız bu çağın adı, Sosyalistlik Devri olarak kalacaktır. Dünyada hiç bir milletin aydını sosyalistliğe böylesine gönül vermemiştir.

Harıl harıl sosyalizm öğreniyoruz. Hem de özünden, hem de temelinden.. Hem de güçlü. Marx gelse, Engels gelse parmakları ağızlarında kalır. Hem de bravo şu Türk aydınlarına derler de başka bir şey demezler.

Bilimsel sosyalistlerin büyük bir kısmı halksız bir sosyalizmi ön görüyor. Şöyle ki, bir bölük akıllı, çok akıllı, sosyalizmi derinliğinden, özünden bir iyice kavramış bir bölük insan gelecek emekçiyi vesayeti altına alıp bir sosyalizm yapacak, bir sosyalizm yapack, felek de maşallah desin... Bir sosyalist örgüt mü? Ne demek sosyalist örgüt... Allah Allah örgüt eski bir şeydir. Bilimsele de aykırıdır. Sosyalist örgüt neyle kurulur, emekçiyle, değil mi? Emekçiyi vesayet altına aldın mı kuruldu sana işte sosyalist örgüt. Ne gerekliği var sosyalist örgütün. Hem zaten şu sosyalist örgütler var ya, onlar hep oportünisttir. Dünyada vesayet sosyalizmi kadar güzel, makbul bir sosyalizm yoktur. İşte biz Türk aydınları yeni okuduğumuz sosyalist kitapların bilimsel ışığında var gücümüzle, hem de Avrupanın hizasına gelerekten «Vesayet Sosyalizmi»ni kuracağız. Dünyaya da örnek olacağız.

Milli burjuvalarımızla, onlar ki bu vatanı canlarından, paralarından da çok severler, işbirliği yapıp sömürgecileri vatanımızdan kovacağız. Tefeci burjuvasından başka bir tek milli burjuva daha bulsak.. Aaaaaah, bir bulabilsek.. O zamana kadar sosyalist, oportünist örgüte hiç bir lüzum yok. O zamana kadar sosyalizm sözcüğünü ağza almak haram... Yaşasın bağımsız, hem de tam bağımsız Türkiye... Yaşasın sosyalizm. Helę oportüniste hele.. Tefeciler bir duyarlarsa ya... Kompradorlar bir duyarlarsa sosyalist olduğumuzu, bağımsızlık savaşımızda bizimle birlik olurlar mı? Amanın duymasınlar. Sosyalizmden önce sömürgeciliğe karşı mücadele... Türkiyedeki bütün güçlerle elele vererek. Süleyman Bey bu vatanın çocuğu değil mi? Hem de küçücük bir çobanı. Bu vatanın eşeklerinden başüstü yere düşmemiş mi? Yahya Emmiye tarlaya azık götürürken. Ecevite uzattığımız tam bağımsız Türkiye eli havada kaldı. Boşverdi Ecevit tam bağımsızlığa. Natoya matoya hayıra... Bu vatanın asil çocuğu Çoban Süleymandan bir imdat... Büyük strateji uzmanlarımız bu taktiği de deneseler ya... Bakın Adalet Partisinin tabanında ne kadar çok fıkara halk var... Ne kadar, ne kadar çok...

Demokratik Türkiye için, bağımsız Türkiye için, milli burjuvalarla işbirliği yaparaktan savaş... Bir atlan üç nala kaldı. Amanın gayret. Bir tek milli burjuvaya kaldı. Onu da, vallahi billahi Türkiyede milli burjuvayı da bulacağız. Milli burjuva diye bir lafı 1917'den önceki kitaplar yazmıyorlar mı? Öyleyse vardır milli burjuva. Arayacağız. Arayan belasını da bulur mevlasını da... Demokratik bağımsız Türkiye pırıl pırıl ortaya çıkacak, tam 1923'teki gibi. Bir Milli İktisat Kongresi daha yapıp bu sefer de sosyalizmi kuracağız. O sefer yanıldık, tongaya bastık. Bu seferki iktisat kongresinde gözlerimizi dört açacağız. Sosyalizm arkasından gelsin. İstim de öyle arkadan gelmez mi ki?

Bütün bunlara kim engel oluyor, oportünist TİP'liler. Sosyalist sözcüğünü ağza almanın sırası mı, behey akılsızlar.

Neymiş, örgüt kuracaksın... Sosyalizmi halka götüreceksin.. Örgüt güçlenecek, kestirme yoldan halka gitme çabası... Yirminci yüzyılın bağımsızlık savaşı, sosyalistlik savaşıdır, diyeceksin... Olur mu? Olur mu böyle şey... Bu da taktik mi? Taktik kuracaksın efendi. Böyle oportünist taktikleri değil... Sosyalist mosyalist laflarıyla değil. Esaslı taktik kuracaksın. Ecevite elini uzatacaksın, bir takım güçlerin emrine gireceksin... Emekçiyi vesayet altına alıp, kendine yeni bir ad uyduracaksın, proleter sosyalist... Milliyetçi proleter sosyalist. Gün değiştikçe güne bakan gibi sen de güzel adlar değiştireceksin... Hay kurban olsunlar senin sosyalist taktiğine... Haaa, bir de tek sosyalist örgüte iftira üstüne iftira... Küfür üstüne küfür... Çürüteceksin onu... Bir de yesin oni ninesi diyeceksin... Bütün sosyalizm sözü edenler oportünistlerdir. Bilimsellik düşmanıdırlar. Vesayete karşıdırlar. Taktik dışıdırlar.

Bir Türk dünyaya bedeldir.

Bir aydın Türk aya ve dünyaya bedeldir. Çünkü o. sosyalist örgütten başka, emekçiden başka sosyalizmi kurma taktiği bulmuştur. Sosyalist örgüt yok, oportünist... Emekçi yok, vesayete muhtaç... Yaşasın demokratik tam bağımsız Türkiye... Yaşasın işbirliği yapacağımız istikbalin milli burjuvası tefeci kardeşlerimiz. Yaşasın be! Bu seçimde oportünist TİP'e oy vermeyeceksiniz.

Arolat 90 gündür hapiste !

Doksan günden beri yargıç önüne çıkartılmayan arkadaşımız Arolat

Horoz Çivi Fabrikası'ndaki direniş hareketini dergimiz adına izlerken polis tarafından yakalanan ve Eyüp Adliyesi tarafından tutuklanan arkadaşımız Osman Saffet Arolat, bugün Sağmalcılar Cezaevi'nde üçüncü ayı doldurmuş, dördüncü aya girmiştir.

Arolat'ın tutuklanmasına yapılan çeşitli itirazlar Eyüp Adliyesi'nce reddedildiği gibi, sorgusu da tamamlanmamakta ve hâlâ yargıç huzuruna çıkartılmamaktadır.

Arolat'ın avukatları Alp Selek ve Muammer Güngör, son olarak 30 Temmuz tarihinde Eyüp Sorgu Hakimliği'ne yeni bir tahliye talebinde bulunmuşlardır. Dilekçede özetle şöyle denilmektedir:

«Gerek Anayasa Mahkemesi'nin «TUTUKLAMA BİR TEDBİRDİR. HİÇBİR ZAMAN CEZAİ BİR NİTELİK ARZEDEMEZ» şeklindeki kararına ve Adalet Bakanlığı'nın bu yoldaki genelgelerine aykırı olarak tutuklama yapılmış ve bu hal devam ettirilegelmiştir. Ceza Kanunu'na giren asayişi muhil suçlar için tutuklamanın verilebilmesi, kaçma veya tahkikatın selametini tehlikeye düşürmesine bağlıdır. Müvekkilimiz talebedir, gazetecilik yapmaktadır ve ikametgah sahibidir. Bu itibarla kaçma tehlikesi yoktur. Yine müvekkilimiz aleyhindeki bütün deliller tesbit edilmiştir. Şahitlerin çoğu da polistir. Tahliyesi halinde müvekkilimin tahkikatın selametine sekte vuracağı ve onu ihlal edeceği söylenemez. Bu bakımdan tahliyesi gerekir.

«Sorgu hakimliği, sanığın leh ve aleyhindeki delilleri toplamakla yükümlüdür. Müvekkilimizin hazırlık tahkikatında bildirdiği ve şifahen sorgu hakimine söylediği savunma tanıkları şimdiye kadar çağırılıp dinlenmemiştir.

«Tahkikatın hitamında sorgu hakimi ya davayı açar veya meni muhakeme kararı verir. Bu halde toplanan delillerin takdiri mahkemeye ait olduğu gibi, aynı mahkeme, muhakeme sonunda suçu sabit görmezse beraat kararı verebileceği gibi cezanın tecili veya cezayı para cezasına çevirme yetkisini de kullanabilir. Kaldı ki, son tahkikat safhasında, tahkikatın tevsii babında yeni deliller toplayabilir ve ilk tahkikatta sanığın aleyhine olan durum sonradan tamamen lehine dönebilir. Bu kurallara aykırı hareket, esas mahkemesi tarafından verilecek bir kararın peşinen sorgu hakimliğince verilmesi durumu yaratmaktadır.

«Tanıkların ve diğer sanıkların sorguya gelmemeleri ise, tamamen müvekkilimizin ihtiyarı dışında bir harekettir. Kamu düzeninin ağır işlemesi sebebiyle şahitler celbedilemiyorsa, eğer bu celbedilemiyen şahitler polis ise, sorgu hakimi müvekkilimizin tanıklarını celbederek dinlemiyorsa, bunun bedeli tutuklama halinin devamı olamaz.»

Avukat Alp Selek ve Avukat Muammer Güngör'ün bu itirazları da Eyüp Sorgu Hakimi Hüseyin İyigün tarafından reddedilmiştir. Bu red kararına yapılan itiraz ise 2 Ağustos'ta Eyüp Asliye Ceza Hakimi İlhan Arıksoy tarafından tekrar reddedilmiştir.

Tutukluluğu uzatmak Anayasaya aykırıdır !

Av. Enis COŞKUN

“Koğuşturmayı yöneten yargıç tam anlamı ile bir serbestiye sahiptir. Bu serbesti çoğu zaman tehlikeli sonuçlara yol açabilir ve özellikle siyasi suçlarda, fikir suçlarında feci bir keyfiliğe ve baskı niteliğine dönüşüp bürünebilir. Çünkü, yargılamayı geciktirip tutukluluk hali de devam ettirildiğinde, sanığın hiç yoktan hürriyeti kısıtlanmış olur. Bu davranış ve tutumu çağımızın insan ve özgürlük anlayışı ile bağdaştırmak olanağı yoktur.”

ANT dergisinin muhabiri O. Saffet Arolat, bundan bir süre önce cereyan eden Horoz Çivi fabrikasındaki işçi hareketini izlerken, Toplum Polisi tarafından bildiri dağıtmak iddiası ile yakalanmış ve adliyeye sevk edilmiştir. Derhal tutuklanan, ceza ve tutuk evine kapatılan Osman Saffet, hâlâ tutuklu olarak ceza evinde yatmaktadır. Hakkında henüz her hangi bir dava da açılmış değildir. Dağıttığı iddia olunan bildirilerde hükümetin manevi şahsiyetine hakaret ettiği iddiası ile koğuşturma yapılmaktadır. Bu iddianın varit olup olmadığı yapılacak yargılama sonunda belli olacaktır. Bu itibarla bu konuda söylenecek bir sözümüz yoktur. Fakat, tutukluluk halinin devam etmesinin nedeni üzerinde durarak bu konuyu merak edenlerin usul hukukuna ilişkin bazı sorularını bu vesile ile kısmen de olsa cevaplamak istiyoruz.

Bilindiği gibi ceza muhakemesi usulü kanunumuza göre sanık hakkında yargılama (son tahkikat yada duruşma) açılması için, önce soruşturma (hazırlık tahkikatı) ve onun peşinden de koğuşturma (ilk-tahkikat) yapılmak gerekir. Soruşturma cumhuriyet savcılıklarınca, bazen de polis tarafından yürütülür. Konusu sanığın lehine ve aleyhine delilleri toplamak; amacı ise, kural olarak, koğuşturmanın (ilk tahkikatın) başlamasına yer olup olmadığını tesbit etmektir. Bu itibarla soruşturmayı yürütmekle görevli makam, sanığın beraatini yada mahkumiyetini karar altına alacak yargılama yargıcı gibi uzun süren bir araştırma ve soruşturma yapamaz. Soruşturma sürecinde yapılacak bütün iş, elde edilen delillerin sanığın sorgu yargıçlığına koğuşturmanın başlatılması için gönderilmesine yetip yetemiyeceğini takdir etmektir.

Sorgu yargıçlığında yapılan koğuşturma da, bu bakımdan, soruşturma gibidir. Doğal ki, koğuşturma, soruşturmaya oranla daha ayrıntılı bir işlemdir. Fakat sonuç olarak bu süreçte de yapılan işlem, sanık

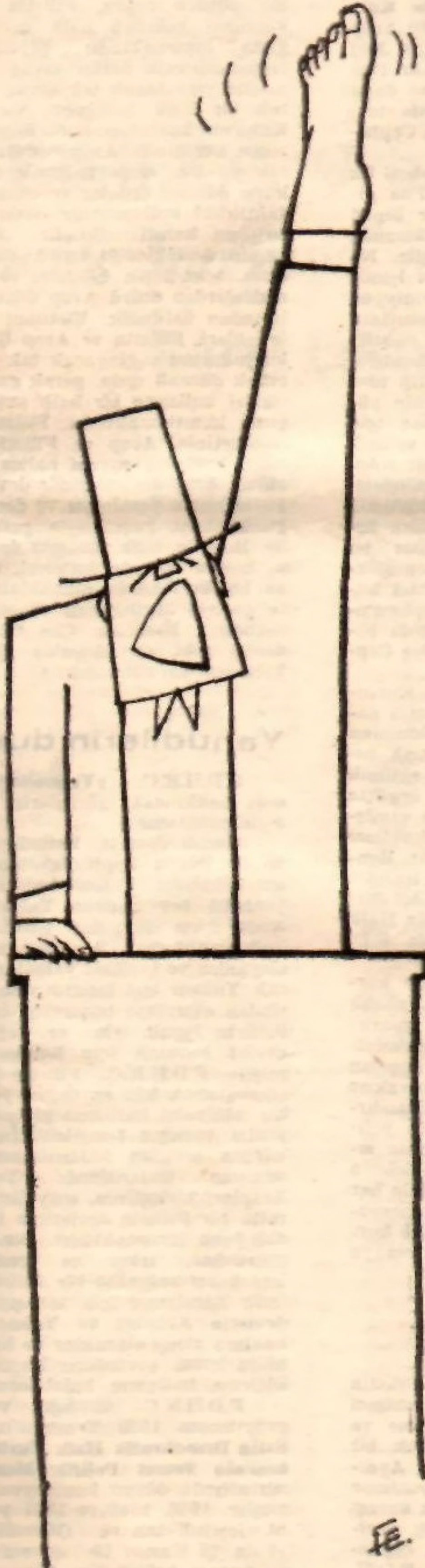
için yargılamanın yapılıp yapılmamasına bir karar vermektir. Koğuşturmayı yürüten sorgu yargıcı, sanığın suçlanmasını, yada suçlanmamasını sağlayan tüm delilleri toplar. Ondan sonra bu delillere dayanarak sanık hakkında yargılamanın başlatılmasına (lüzumu muhakeme), yada yargılamanın başlatılmamasına (men'i muhakeme) karar verir. Yoksa sanığın mahkumiyetine yada beraatına değil. Bu itibarla sorgu yargıcı kararını verirken uzun süre beklemek zorunda değildir. Daha doğru bir deyişle koğuşturmasını çabuk sonuçlandırmak zorundadır. Çünkü, çoğu zaman soruşturmanın ve koğuşturmanın selametle yürütülmesini sağlamak amacıyla sanık tutuklanmıştır. Bu halde uzayan bir soruşturma yada koğuşturma ceza evinin duvarları arasında hürriyeti kısıtlanmış sanığa büyük ızdırap vermektedir. Bu ızdırabı önleyecek çarelerin başında elbetteki soruşturmanın yada koğuşturmanın çabuklaştırılması gelir. Fakat, olağanüstü koşullar altında, şayet soruşturma yada koğuşturma uzayacaksa, bu halde yargıç, sanığın tutukluluk halini kısaltmalıdır. Nitekim kanunumuz bu olanağı yargıca vermiştir. Gerçekten usul kanunun 112 nci maddesi tutukluluk halinin devamına bir gerek olup olmadığının, yargıç tarafından incelenmesinin yöntemini göstermektedir. Buna göre yargıç, tutuklanan sanığın tutuklanmasını takip eden 30 uncu günün sonunda kendiliğinden hareketle tutukluluk halinin devamına gerek olup olmadığını inceler. Eğer bu incelemede sorgu yargıcı sanığı salıvermezse bu hususta yeniden ne zaman inceleme yapacağını da kararında göstermek zorundadır. Kanun yeniden yapılacak incelemenin de süresini göstermiş, bundan sonra yapılacak incelemelerin üç haftadan az ve iki aydan fazla olmayan mehiller içinde yapılmasını emretmiştir.

Kanunumuzun sistemine göre, sanık hakkında yürütülen koğuşturma gizli, yazılı ve gıyabi olur. Bu nedenle de, koğuşturmanın gerek biçimi ve özü, gerekse süresi hakkında sanık ve sanık müdafii, avukat tarafından denetleyici ve de etkileyici her hangi bir katkıda bulunmak olanağı yoktur. Koğuşturmayı yöneten yargıç bu hususta tam anlamı ile bir serbestiye sahiptir. Bu serbesti çoğu zaman tehlikeli sonuçlara yol açabilir ve özellikle siyasi suçlarda, fikir suçlarında feci bir keyfiliğe ve baskı niteliğine dönüşüp bürünebilir. Çünkü, yargılamayı geciktirip tutukluluk hali de devam ettirildiğinde, sanık hiç yoktan hürriyeti kısıtlanmış olur. Bu davranış ve tutumu çağımızın insan ve özgürlük anlayışı ile bağdaştırmak olanağı yoktur. Nitekim kanunkoyucu haksız ve sebepsiz tutuklamaları önlemek amacıyla sanığa tazminat verilmesini emreden bir kanun çıkartmış, zayıf da olsa bir tedbir getirmek istemiştir.

Faşist baskılara olanak tanıyan, açık kapı bırakan usul kanunu, hiç şüphesiz Anayasamızın kişi özgürlüğüne verdiği öneme ve demokratik hukuk devleti ilkesine yakışır bir biçimde düzeltilmelidir. Kanun koyucu bu düzeltmeyi ve düzenlemeyi yapmadan önce de zaman zaman tatbikatta görülen bu tür tutum ve davranışları önlemek de yargıçlarımıza düşen en büyük görevlerden birisidir. Yargıçlarımız, tutukluluk tedbirini kullanırken gerekli özeni gösterirlerse, koğuşturmayı çabuk sonuçlandırır yada zorunlu olarak uzayacaksa sanığın salıverilmesi yoluna girerlerse gene de büyük ölçüde soruna olumlu bir çözüm yolu getirmiş olacaklardır. Bu çabayı onlardan beklemek durumundayız. Çünkü Anayasamızın kişi özgürlüğüne verdiği önemi, bağımsızlıkları Anayasa teminatı altında olan yargıçların tutuklu işlerde gözönüne almaları gerektiğini ve alacaklarını Anayasa Mahkemesi de bir kararında işaret etmiştir. **Biz de Anayasa Mahkemesinin bu temennisine katılmak istemekteyiz. Bu nedenle tekrar ediyoruz: Ya tahliye, yada yargılama...**

İhanet Çemberi ve Seçim

Çetin ÖZEK

YAŞAMA organı Türkiye için hiç de övünülemeyecek ve mutluluk getirmeyecek olaylar içinde tatile girdikten sonra, siyasi hayatı en çok ilgilendiren *konu önümüzdeki seçimler oldu.* Bu seçimlerde post kapmak umudunda olanlar seçim telaşı içine girdiler. Kamu oyu da, sanki seçim sonuçları kendi yaşantılarına birşeyler kazandıracakmış gibi, uzun süre seçim konuşmaları, anlamsız parti çekişmeleri içinde oyalanacak, uyutulacak. Gerçekte ise önümüzdeki seçimler, emekçi halkımıza hiç bir şey getirecek değildir. *Son bir iki ay içinde yurdumuzda gerçekleşen olaylar,* Türkiyenin düzeninin, toplumsal yapısının ana niteliklerini açık ve seçik bir kez daha ortaya çıkartmıştır. Emekçi halkımız, seçim mücadelesi içinde ne kadar demokrasi adına birbirine düşürülürse düşürülsün, değişik adlardaki egemen sınıf partileri ardında kümelendirilirse kümelendirilsin, *seçim sonuçlarında kendinden yana bir düzene* kavuşamayacaktır. Son bir iki ayın olayları içinde seçimlerde iktidara aday gözüken iki büyük partinin, AP ve CHP'nin tutumları, seçim ve demokrasi oyunlarının yine halka karşıt bir düzenin sürdürülmesinden başka bir anlam taşımayacağını, muhtemel bir iktidar değişiminin sınıfsal anlamında olmayacağını göstermektedir.

KAPİTALİST yolla kalkınmaya zorlanan bütün geribırakılmış ülkeler gibi, ülkemiz de emperyalizmle işbirliği yaparak zenginleşen sınıfların egemenliği altındadır. Zenginliğini emperyalizme *bağımlılıkta bulan bu sınıflar, zenginliklerinin* sürebilmesi için, emperyalizme bağımlı toplum düzeninin de değişmesini istememektedirler. Düzenin sürdürülmesi ise, siyasi iktidarın bu egemen sınıfın elinde bulunmasına bağlıdır. Egemen sınıflar siyasi iktidarın kendi ellerinde kalması için, her çareye başvurabilmekte, halkı aldatmak için her yalanı ve al*datmacayı kullanmakta, bütün toplum kuruluşlarını* yozlaştırmaktadır. Gereğinde bu sınıf, siyasi iktidarı ve çıkar düzenini kaybetmemek için kan dökmeye kadar işi götürmekte, faşist bir gelişime hız vermektedir. Bu şekildeki yozlaşma, gerici tepki, topluma etken kuruluşların devrimci eylem ve düşünceye karşı çıkışı, bilimin dahi satın alınışı, piçleşmiş bir kapitalist *düzenin kokuşmuşluğunun doğal sonucudur.* Adalet Partisi böyle bir bozuk düzen içinde, egemen sınıfların, bugün için en iyi temsilcisi durumundadır Bu düzen içinde, toplumun bütün sorunları unutularak Celâl Bayar ve adamlarının affı konusu siyasal hayatın en hayati sorunu durumuna getirilmekte, dünyadaki baş sömürücülerin İstanbulda yaptıkları, dünyayı *daha insafsızca sömürme planlarını hazırladıkları* toplantıda, soyguncular başkanı Türkiyedeki siyasal gelişimler konusundaki değer yargılarını açıklayıp, devrimci güçleri suçlamakta ve Türkiyeye siyasi sistem zorlamalarında bulunmaktadır. Böyle bir düzen içinde Üniversite bilime sırt çevirip, egemen sınıflara ve bu sınıfların temsilcisi Adalet Partisine bağlılığını kanıt*lamaktadır. Böyle bir düzen içinde, devrimci gençler,* Üniversitenin de yardımıyla sokaklarda kurşunlatılmakta, devrimci öğretmenlerin üzerine, Kayseride olduğu gibi, bilinçsiz halk yığınları saldırtılmaktadır. Bu bir iki olay dahi, AP yönetiminin sadece belirli sınıflara hizmet ettiğini ve bu sınıfların çıkar düzenini bozmağa yönelmiş devrimci eyleme, gereğinde kan dökerek, *karşı çıkacağını göstermektedir.*

ANA muhalefet partisi CHP de kendisini siyasi iktidara aday görmektedir. CHP'nin bir an için seçimi kazandığı düşünülse dahi, gerçekte siyasi iktidar değişmiş olmayacak, sadece siyasi iktidarı kullanan partinin adı başkalaşacaktır. CHP son aylardaki tutumuyla, kendisinin de egemen sınıf partisi olduğunu ve iktidara gelişinin, iktidardaki sınıfı değiştirmeyeceğini bir kez daha ortaya koymuştur. Bu açıdan, CHP iktidara gelse bile, siyasi iktidar yine emperyalizme satılmış aracı sınıflarda, esnafta, ağada olacaktır. Partinin siyasi tercih ve yönelişlerini yine bu egemen sınıflar tesbit edecektir. CHP'nin, Bayar'ın affı konusunu bir rejim meselesi olarak kabul etmesi, siyasi hayatın baş sorunu olarak piyasaya sürmesi, 1950-1960 döneminin biçimselliğine dönmek amacında olduğunu göstermektedir. Aynen 1950-1960 döneminde olduğu gibi, CHP bazı soyut ve pek küçük bir zümreyi ilgilendiren olayları büyütmekte, halkı bu soyut sorunlar etrafında kavgaya sokmaktadır. Bu soyut konulardaki sonuç ne olursa olsun, gerçekte halkın yaşantısında bir değişiklik olmamaktadır. Bu tür uyutmaları devrimci gözükerek yapmasını pek iyi bilen CHP, ortanın solu aldatmacası ardında düzen değişikliğine yöneldiğini ileri sürerken, Bayar konusundaki tutumu düzen değişikliğinden neyin anlaşıldığını da gözler önüne sermiştir. Ortanın solu hikayesinin, düzen değişikliği sloganı ardında, düzeni tut*mak anlamına geldiği bugün açıkça anlaşılmıştır.* Kaldı ki, CHP Türkiyenin bugünkü koşulları içinde, emperyalizm için çok daha güven verici bir siyasi kuruluştur. CHP'nin reformculuğu devrimci gelişimi engelleyici bir yumuşaklık sağlarken, toprak reformu da köylüye tüketim gücü kazandırması bakımından emperyalizmin işine gelebilecektir. CHP'nin düzen deği*şikliği hiç bir* zaman için sınıfsal anlamda olmayacağından, emperyalist güçler CHP eliyle bir takım tavizler vererek, Türkiyedeki durumlarını güçlendirebilirler. Bu açıdan CHP, AP'nin güvenilen bir alternatifidir. Nitekim bir süre önce, bazı CHP ileri gelenleri seçimlerde Amerikanın kendilerini destekleyeceğini, hiç utanmadan, ilan etmişlerdir.

KISACA belirtilen açılardan, seçimleri ister CHP, ister AP kazansın sonuçta yine kaybeden gerçek demokrasi ve emekçi halkımız olacaktır. Bu iki egemen sınıf partisi, biçimsel demokrasi çekişmesi ardında, halka karşıt bir düzeni sürdürürken gerçek demokratik düzeni de gerçekleştiremeyeceklerdir. Seçimlerin demokrasi için yapıldığı söylenir. Gerçekte ise, geri bırakılmış bir ülkede, demokrasi için savaş, antiemperyalist savaşa ayrılmaz bir şekilde bağlıdır. Bu açıdan, antiemperyalist olmayan, aksine derece derece emperyalist güçlere bağlı bulunan AP ve CHP demokratik bir hayatı gerçekleştiremezler ve bunun gerçekleşmesini istemezler. Geribırakılmış bir ülke, emperyalizmden kopmadıkça demokratlaşamaz, emperyalizmden kopmak ise bu partilerin temsil ettikleri sınıfların işine gelmez. Bu nedenledir ki, Türkiyede gerçek bir demokratik düzeni, ancak antiemperyalist nitelikteki güçler, bugün için bilinçsizliği ardında yöneldiği siyasi parti ne olursa olsun, Türk emekçi halkı kuracaktır Bu nedenledir ki, düzen değişikliğini sınıfsal açıdan ele alan tek siyasal parti TİP'in baltalanması, saldırılara uğraması, devrimci öğretmenlerin kanının dökülmesi, devrimci gençliğin kırılması konusunda CHP ile AP gerçekte birleşebilmekte, tutumları birbirinden değişik olmamaktadır. Bu çerçeve içinde, Türk emekçi halkı, tam bir ihanet ve kendisine karşıt düzen çemberi içindedir ve çoğunlukla böyle bir çember içinde olduğunun da bilincine varamamıştır, vardırılmamıştır. Emekçi halkımız, sadece kendisine ümit bağladığı egemen sınıf siyasal partilerince de ihanete uğramamaktadır Bu sınıfın kurduğu düzen içinde bu düzene yatkın bütün kuruluşlar, halka karşıt bir tutum içindedirler Odalar Birliğinin ümmetçi başkanı Erbakanın kardeş teşekkül saydığı Türk İş, düzenin tüm sınıfsal yapısının değişmesine karşı çıkıyorsa, emekçi halkımıza karşı demektir. Eğer, bir Üniversite, 6. Filoyu misafir sayıp, buna karşı haklı protesto hareketlerini suç olarak niteleyen bir profesörü dekan seçiyorsa, Rektörü *öğrencilerini polisin eline teslim edip, onların kırılma*larına göz yumuyorsa, antiemperyalist gençlik hareketleri Üniversitece suç sayılıyorsa, bu Üniversite halka ve gerçek demokrasiye karşı demektir. Antiemperyalist mücadele içinde yer almayan, ona karşı çıkan her kuruluş, her güç emekçi halkımıza karşı ihanet çemberinde yer alıyor demektir.

BU ihanet çemberi içinde yer alan güçlerin çokluğuna da şaşmamak gerekir. Gerici bir düzenin her kuruluş ve sistemi de, egemen sınıflar yararına işleyecek ve gerici netlik taşıyacaktır. Bu toplumdaki sınıfsal yapının doğal so*nucudur. Toplumun sınıfsal yapısını değiştirmeden* gerici kuruluş ve sistemde reform yapılabileceğini ileri sürmek ve gerçek devrimci eyleme karşı çıkmak da gericiler içinde yer almak anlamına gelir. Bu nedenledir ki, CHP'nin ortanın solculuğu da, Üniversitenin 196[illegible] için-de yer alıp, sınıfsal yapı değişimine yönelen gençlik eylemlerini suçlayan tutumu da gerici bir davranıştır. Bu nedenledir ki, emekçi halkın mutluluğunu, tüm düzen yapısının değişiminde bulan, antiemperyalist gençlik, öğretmen ve halk eylemleri, siyasi iktidarca da, CHP'ce de, Üniversitece de kötü görülmekte, bunlar temelde birleştiklerini açıkça ortaya koymaktadırlar. Türkiyenin kurtuluşu reformlarla değil, devrimle olacaktır ve önümüzdeki seçimlerde, devrimci bir gücün iş başına gelme olanağı yoktur. Bu nedenledir ki, harika mutluluklarla dolu bir Türkiyenin sevinçli dünyası, önümüzdeki seçimlerle değil ve fakat devrimci güçlerle Türk emekçi halkının işbirliği gerçekleştiği zaman, onların kendi elleriyle kurulacaktır.

Filistin'de M

Filistin'de emperyalizme karşı «silahlı halk savaşı» açan Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi'nin gerillacılarından biri silah başında

ANT'ın 3 Haziran 1969 tarihli sayısında, Ortadoğu'daki Arap halklarının kurtuluş mücadelesini marksist - leninist bir çizgide ve gerçekten emekçi halk kitlelerine dayanarak yürütmek üzere Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi'nin kurulduğunu ve gün geçtikçe daha etkin bir güç haline gelmekte olduğunu açıklamışık.

Bu hareketin kaynağı, 1967 yenilgisinden sonra Arap milli hareketi içerisinde gelişen Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'dir. 1967 Haziran'ından sonra «**Vatana Dönüş Kahramanları**», Ahmet Cibril'in kurduğu «**Filistin Kurtuluş Cephesi**» ve Kavmiyyûn El Arap Partisi'nin Filistin koluna bağlı Jorj Habeş'in kurduğu Şebab El-Şâàr (İntikam Gençliği) Askeri Kolu ve daha sonra «**Hür Subaylar Hareketi**» birleşerek Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni meydana getirmişlerdi.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ilk askeri harekâta 1 Kasım 1967'de girişmişti. Başlangıçta ufak bir örgüt halinde olan F.H.K.C., kısa zamanda halk arasında da örgütlenmiştir. Ne var ki çok geçmeden cephenin içinde bölünme patlak vermiştir. Kavmiyyûn El Arap Partisi'nin ilerici unsurları, mevcut Arap düzenlerini de eleştirmeye başlamışlar, Filistin mücadelesinde devrimci bir ortam yaratıp tüm Arap ülkelerinde bu mücadelenin yürütülmesini istemişlerdir. Bunun için de marksist - leninist ideolojiyi ve milli kurtuluşu gerçekleştirecek bir solcu programın benimsenmesi için çalışmışlardır. Ne var ki, 1968 Ağustos'unda toplanan konferansta sol kanadın üstün gelmesine rağmen sağcılar bu programı eylemde kabullenmemişlerdir. Bu yüzden marksist - leninist kanat Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nden kopmuş ve 21 Şubat 1969'da Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi'ni kurmuştur.

Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi, başından beri silahlı savaşın ulusal kurtuluş yolu olduğuna inanan bütün ilerici güçlere açık tutulmuştur. Aynızamanda sol eğilimli tüm Filistin'li örgütleri bir örgütte birleştirmeye çalışacağını ilan etmiştir. Bugün cephede birçok devrimci ve ilerici marksist çalışmaktadır. Bundan başka, birer marksist - leninist kuruluş olan Filistin Devrimci Sol Birliği ve Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Örgütü, bir konferans sonunda F.D.H.K.C.'ye katılmışlardır.

F.D.H.K.C.'ne göre, kitleleri kurtuluşa sürükleyecek tek güç, silahlı savaşı benimsemiş devrimci marksistlerdir. Aynızamanda bu marksistler, toplumun devrimci nitelik taşıyan sınıflarını, yani işçileri ve topraksız köylüleri harekete geçirip silahlandırmak için çalışacaktır. Cephenin politik programı, Arap toplumlarının sınıf yapısını incelemekte ve kitlelerin devrimci bilincini uyandırmak için her sınıfın yeni sömürgeciliğe, emperyalizme ve tutuculuğa karşı ve milli kurtuluş savaşıyla ilgili tutumunu ortaya koymaktadır.

Silahlı savaş

F.D.H.K.C., tüm ilerici Filistin ve Arap örgütlerini karşı devrimci güçlere, emperyalizme, siyonizme ve tutucu Araplara karşı müşterek bir savaş vermeğe çağırmaktadır. Aynızamanda, emperyalizme ve siyonizme düşman ve uzun süreli bir halk savaşı vermeğe razı, bütün güçleri ve sınıfları kapsayan geniş bir milli cephenin kurulmasını istemektedir. F.D.H.K.C., kitlelerin emperyalizmle siyonizme karşı savaşmaları, milli kurtuluş hareketine ve Filistin halkına zarar verici bütün anlaşmalara ve kabullenmelere karşı çıkmaları için eğitilmelerini ve silahlandırılmalarını öngörmektedir. Demokratik Cephe, aynızamanda, ırkçı ve işgalci siyonist devlete karşı savaşı genişletmeğe çalışmakta, Ortadoğu'da yeni sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı silahlı bir savaşın gerekliliğine inanmaktadır.

F.D.H.K.C.'ne göre, «Filistin halkının savaşını, Arap kurtuluş hareketlerinden ve dünyadaki devrimci hareketlerden ayırdetmek imkansızdır. Bu yüzden cephe, Filistin için tek kurtuluş yolunun halk savaşı olduğuna inanmaktadır. Siyonizmin ve emperyalizmin üstün savaş mekanizmasını yıpratacak tek savaş, uzun süreli bir halk savaşıdır. Vietnam ve Küba'nın kurtuluşu buna örnektir. Haziran savaşında Arap ordularının yenilmesi ise, emperyalizmle siyonizme karşı düzenli ordular ve düzenli savaş taktikleri kullanmanın iflasını ve kısırlığını kanıtlamaktadır. Emperyalizmin desteklediği İsrail, düzenli ordusu, teknolojik, bilimsel ve kültürel nedenlerden ötürü Arap düzenli ordularından üstündür. Vietnam ve Küba örnekleri, Filistin ve Arap ülkelerinin kurtuluşunu sağlayacak tek yöntemin gerek düzenli ordu, gerek gerilla taktikleri kullanan bir halk savaşı olduğunu kanıtlamaktadır. Filistin silahlı hareketinin, Arap ve Filistin halklarının kurtuluş savaşı haline gelmesi ancak Arap devletlerinde devrimci değişikliklerin yeralması ve devrimci bir gücün başa geçmesiyle gerçekleşebilir. Bu güç, halk savaşını desteklemeli, bunun için de kitleleri, ekonomik ve kültürel bütün olanakları harekete geçirip örgütlemeli ve silahlandırmalıdır. Kısacası, Che Guevara'nın dediği gibi, Ortadoğu'da ikinci bir Vietnam yaratılmalıdır.»

Yahudilerin durumu

F.D.H.K.C., «**Yahudilerin durumu**» hakkındaki görüşlerini de şöyle açıklamaktadır:

«İsrail devleti, Yahudi kapitalizmi ile dünya kapitalizminin ittifakının ürünüdür. Yahudi kapitalizmi, siyonizmi, her sınıftan Yahudiler arasında ırkçı duygular yaratmak için kullanmaktadır. Aynızamanda, dini sloganlar ve tarihsel yalanlar kullanarak Yahudi işçi sınıfını dünya işçilerinden ayırmayı başarmış, onları, Filistin'in işgali, ırkçı ve yağmacı bir devlet kurmak için harekete geçirmiştir. F.D.H.K.C., Filistin sorununu çözümlemek için en doğru yolun, hiçbir milliyetçi katliama girişmeden, siyonist varlığın temsilcisi İsrail Devleti'nin ortadan kaldırılması ve işçi sınıfının önderliğinde Yahudileri ve Arapları birleştiren, sosyalist, demokratik bir Filistin devletinin kurulması olduğuna inanmaktadır. Biz sınıf sömürüsüne, ırkçı ve gerici güçlere karşı sosyalist bir Filistin devletinin kurulması için savaşıyoruz. Bu devlette Araplar ve Yahudiler aynı haklara sahip olacaklar ve kendi milli kültürlerini, şovanizme kaçmadan geliştirme imkanını bulabileceklerdir.»

F.D.H.K.C., ideolojik ve politik programını 1969 Temmuz'unda «**Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi'nin Temel Politik Manifestosu**» adı altında dünya kamuoyuna açıklamıştır. 1936, 1948 ve 1967 yenilgilerini eleştirdikten ve Güvenlik Konseyi'nin 22 Kasım 1967'de vermiş olduğu kararı kabullenen Arap rejimlerini şiddetle suçladıktan sonra Manifesto'da şöyle denilmektedir:

Marksist - Leninist Cephe!

F.D.H.K.C. Ortadoğu'da küçük burjuva öncülüğüne karşı çıkıyor

Manifesto

«67 yenilgisi yalnızca askeri değildir. Bu yenilgi, bir sınıf yapısıyla, gerek resmi gerek bir halk hareketi olarak, Filistin ve Arap milli hareketinin ekonomik, askeri ve ideolojik yapısının iflasını kanıtlamıştır. 48 yılında, modern ordular yaratamayıp sömürge sınırları dışında harekete geçemeyen feodal ve büyük burjuva rejimler, uğradıkları yenilgiyle kendi kendilerini mahkûm etmişlerdir.

Başkan Nasır Falouga'da toplanmış olan arkadaşlarına; «*Filistin'in kurtuluşu yolunda atılacak ilk adım, Mısır'ı Faruk'un elinden kurtarmaktır*» dediğinde haklıydı. Bu dönemde, Filistin ve Arap milli kurtuluş hareketinin temel amacı 48 yenilgisinin sorumlusu, feodal ve büyük burjuva rejimleri yoketmekti. Bu rejimlerin ortadan kalkması ise, toprak reformunun gerçekleşmesi ve endüstrileşme yoluyla, modern bir milli ekonomi kurulmasını sağlamalıydı. Dünya kapitalizminden, emperyalist baskı ve şantajlardan bağımsız gelişmek zorunda olan bu ekonomi, düzenli halk ordularının yaratılmasını sağlayacaktı. Bu ordular ise, Arap dünyasında İsrail'in ve tutucu Arap rejimlerinin temsil ettiği «reaksiyoner» harekete karşı uzun süreli bir savaş sürdürebilirdi.

«Gerçekte de, böyle bir gelişmenin kendisini belli etmeye başlamasıyla çevresindeki işçileri, fakir köylüleri ve askerleri toplamış bulunan küçük burjuvazinin yükselmesini izledik. Küçük burjuvazinin lideri olduğu bu birlik, büyük burjuvazi ve feodalite ortaklığına karşı savaşa başladı. Mısır, Suriye, Cezayir ve bir ölçüde Irak'ta girişilen sosyal, politik, ekonomik, program ve reformlar bu savaşı yansıtmaktaydı. Bu reformların amacı feodal komprador ekonomiyi yıkıp, başlıca hafif endüstriye dayanan bir ekonomi kurmaktı, ayrıca toprak sorununu topraksız ve fakir köylülerin yararına çözümlemek, ülkeye elektrik, vs... getirmekti. Bu tedbirler bağımsız bir ekonomi ile, emperyalizme ve siyonizme karşı politik ve sosyal bir temelin kurulmasını sağlamalıydı. Aynı zamanda, ülkeyi koruyacak ve Filistin'in kurtulmasını sağlayacak modern orduların yaratılması da gerekiyordu. Karşı taraf cevap vermekte gecikmedi; 1956 saldırısı, Mısır'daki ilerici rejimi yoketmek amacını güdüyordu. Çünkü bu rejim arap dünyasında ve işgal altındaki Filistin'de çıkarı olan emperyalizmi tehdit etmekteydi. A.B.D.'nin önderliğinde bu rejimleri kendi içlerinden yıkma denemelerine girişildiyse de hiçbir sonuç alınamadı.

«5 Haziran 1967'ye gelebilmek için, bu rejimlerin ve milli kurtuluş hareketinin niçin yenilgiye yol açtığını bilmek gereklidir:

«Küçük burjuva teoricileri ve çetecileri yenilgiyi iki şekilde yorumladılar; bir yandan, siyonist devletin bilimsel ve teknolojik üstünlüğü, öte yanda taktik hatalar (Arap hava kuvvetlerinin yok edilmesi gibi). Bu yorumlardan da İsrail'e yetişmek için teknik alanda ilerlemeye ve geleneksel savunma tedbirlerine öncelik tanınması gerektiği sonucuna vardılar.

«Bu teoriciler sanki çağdaş tarihin tümünü unutmaktadırlar; eğer teknolojik ve bilimsel üstünlük zafere götürmekte ise, Vietnam halkının kahramanca direnişlerini nasıl açıklamalı?.. Eğer küçük bir az gelişmiş ülke Amerika'ya kafa tutmaz ise, Küba olayına ne demeli?...» Bu teorisyenleri dinleyecek olursak, teknolojik ve bilimsel alanda İsrail'e yetişmek için belki 100 yıl beklememiz gerekmektedir. Çağdaş tarihin gerçekleri, küçük ve az gelişmiş ülkeler olan Vietnam ve Küba'nın niçin zafere ulaştığını, Arap dünyasının ise neden yenilgiye uğradıklarını açıklamaktadır.

«Filistin ve Arap kurtuluş hareketinin liderliğini küçük burjuva yapmaktaydı. Bu yüzden de yenilgiye uğrayan bu sınıfın ideolojisi, programı ve gerçekleştirdikleri olmuştur. İmtiyazlarını halen sürdüren bu sınıf, 'üretici güçlerle birlik' sözünü de kendi ölçüleri içinde gerçekleştirmiştir. Kapitalistlerle olduğu kadar halk kitleleriyle de birleşmekten korkan bu *sınıf, yarım ekonomik* tedbirler almakla yetinmiştir. Askeri alanda düzenli ordular kurmuşsa da, aynı kuşku yüzünden halk kitlelerini silahlandırmaktan kaçınmıştır. Küçük burjuvazi böyle bir durumda savaşa başlamış, yenilmiş ve «Halk Savaşı.... Yılmayak Savaş....» sloganlarını unutup «ateş kesşi istemeğe koşmuştur.

«Ortaya çıkan alternatifler: Ya Küba ve Vietnam yolunu benimseyip, İsrail'in bilimsel ve teknolojik üstünlüğüne, halk kitlelerini harekete geçirerek karşı koymak; yada 67 Haziranı yenilgisine yol açmış ve İsrail ile neo - sömürgecilik karşısında her zaman geri çekilmeye mahkum planı yürürlükte tutmaktan ibarettir. Gerçekte durum budur ve bunu bir talih oyunu olarak görmemek gerekir. Vietnam ve Küba yolunu benimsemek, küçük burjuvaziyi imtiyazlarını terketmeye zorlamak demektir; oysa tarihte hiçbir sınıf imtiyazlarından kendi isteği ile vazgeçmemiştir.

«Filistin direniş hareketi şu sonuçları ortaya koymuştur:

«1 — Sağ ideolojinin kurbanı olan direniş hareketi, Filistin ve Arap halklarını yenilgiye sürükleyen politik ve sosyal çatışmaların gizli kalmasında etkin olmuştur. Arap hükümetleri devrimci sınıfları tüm sorumluluktan yoksun bırakarak, 5 Haziran 1967'den önce de, sonra da onları seyirci durumuna sürüklemiştir.

«Sürekli yenilgilerin nedenlerini inceleyip, İsrail'e, Emperyalizme ve Arap işbirlikçilerine karşı cephe kuracak yerde, Filistin Direniş Hareketi demagojik sloganlara saplanmıştır. («Arap işlerine karışmamalı», «milli filistin birliği», «milli kurtuluş döneminde ne sağ ne sol»... gibi). Köklü bir inceleme ise bu sloganların ancak yöredeki bozguncu güç ve sistemlerin işine geldiğini ortaya koyacaktır.

«Pratikte şu sonuca erişiyoruz:

«Filistin direniş hareketi yenilgiye yol açan unsurları incelemekte başarı gösterememiştir. Bu unsurlar Arap ülkelerini emperyalizmin müttefiği haline düşürmekte, Filistin ve Arap kurtuluş güçleri ise, deneyin tek muzafferi, emperyalizm yararına harcanmaktadır.

«2 — Filistin direniş hareketi, halk kitlelerini, *kendisini desteklemelerine* ve politik sonuca karşı savaşmalarına yol açacak şekilde, ideolojik ve politik alanlarda silahlandırmamıştır. Öte yanda bu hareket 48 ve 67 olaylarının değerlendirilmesi ve *eleştirisi* sonucu ortaya çıkmamıştır, bunun da nedeni, direniş hareketinin önemli bir bölümünün sınıfsal yapısıdır.

Gerçek çıkmaz

«Arap kurtuluş hareketinin bir parçası olan Filistin Direniş Hareketi, yönetici sınıfların küçük burjuva yapısından dolayı bir çıkmaza sürüklenmiştir. 1948 yılından beri bu sınıfın rolü ve amacı Filistin'in kurtuluşu yolunda bir aşama olarak «milli kurtuluş»u gerçekleştirmek olmuştur. Bu plan küçük burjuva, «işçi ve köylü», («Mısır paktının tanımını kullanırsak; «Halkın çalışan güçleri») birliğini feodalizm - kapitalizm - emperyalizm üçlüsüyle karşı karşıya getiriyordu. Bu planın amaçları arasında özgür bir milli ekonominin temeli olacak endüstrileşmeyi, ayrıca toprak reformunu gerçekleştirmek de vardı. 67 Haziran yenilgisi bu programın çöküşünü kanıtlamıştır. Gerçekte Küba veya Vietnam halk savaşı yolu ile, güvenlik *konseyinin kararları*, işgal ve karşı devrimci güçler karşısında sürekli geri çekilmelere götürecek bir yol arasında seçim yapmak gerekmektedir. Kendi sınıflarının çıkarı gereği, küçük burjuvazi, büyük burjuvazinin ve feodalizmin desteği ile, bu sonuncu yolu seçmiştir.

«Tartışmalar bizi hiç şüphesiz ki silahlı savaş hareketine götürecektir. İlerici güçler Asya, Afrika ve Amerika örneklerini göz önünde tutarak milli kurtuluş hareketinin küçük burjuvazi tarafından gerçekleştirilemiyeceğini savunacak ve şunları önerecektir.

Kurtuluş yolu

«1 — Bilimsel ve devrimci bir ideolojiyi benimsemek gerekmektedir. *Bu da baskıya karşı savaşmaktan hiçbirşey* kaybetmeyecek, fakat herşeyi kazanacak olan sınıfların ideolojisi, proleterya ideolojisidir.

«2 — Devrimci hareket için en can alıcı nokta, kitlelerin politik bilinçlerini uyandırmaktır. Bu bilinçlendirme 36 ihtilalinin başarısızlığına, 48 ile 67 yenilgilerine yol açan nedenleri açıklamakla başlamalıdır. Bu nedenler arasına, tutucu Filistin'lileri ve Arap'ları da katmak gerekir.

«3 — Güvenlik Konseyinin kararına karşı çıkmak ve halk kurtuluş hareketi programını benimsemek gerekmektedir:

Bu programa göre kitleler silahlan*dırılmalı, İsrail'e destekçisi emper*yalist güçlere ve tutucu araplara karşı bir geniş cephe halinde örgütlenmelidir. İsrail ve Emperyalistlerin teknik üstünlüğüne ve şimşek taktiğine dayanan savaşlarına, pro*leterya ideolojisini* benimsemiş, uzun süreli bir Halk Savaşı ile karşılık vermek zorundayız.

4 — Tartışmalar bizi proleterya ideolojisi ile silahlanmış bir öncü kuvvetin yaratılmasına götürmelidir. Bu kuvvetler, uzun süreli savaşın ancak halk kitlelerine dayanarak gerçekleşebileceğini bilmek zorundadırlar. Yoksa direniş hareketi yönetici Arapların elinde taktik bir oyun olarak kalmaya mahkumdur.

«Bizi zafere götürecek yol, var olan her şeyi bir kenara atıp, Filistin Direniş Hareketini politik, ideolojik, maddi yönlerden silahlanmış örgütlü bir Halk Hareketi şekline sokacak *olan yoldur. Bu ise İsrail ile emperya*lizme ve Arap dünyasındaki müttefiklerine düşman olan proleterya ideolojisini benimsemiş savaşçı öncü kuvvetlerin denetimi altında gerçekleşebilir.»

FDHKC'nin «silahlı halk savaşı»na kadın, erkek, ihtiyar çocuk bütün Filistinliler katılmaktadır.

"Ödedikleri tazminatlara karşılık büyük çapta prim toplayan ve çeşitli hileli oyunlarla halk aleyhine çalışan sigorta şirketleri devletleştirilmeli ve bütün yurttaşları içine alan geniş bir sigorta örgütü kurulmalıdır."

TÜRKİYE'DE ÖZEL SİGORTALAR BİR SOYGUN ŞEBEKESİ HALİNDE!

Hilmi ÖZGEN

SİGORTALARIN KAZANÇ KAYNAĞI
— Felaketler üstüne sürülmüş bir soygun şebekesi —

LIBERAL ekonomilerde geniş halk kitlelerinin sömürülmesine yarayan faaliyet kollarından biri de Sigorta işleridir.

Yurdumuzda 1964 yılı sonunda 19'u yerli, 22'si yabancı olmak üzere 41 Sigorta Şirketi ile *2 reasürans şirketinin* çalıştığı görülmekte olup bu şirketlerin yangın, nakliyat, kaza ve hayat kollarında halktan ve kamu işletmelerinden topladıkları direkt prim miktarları 1 numaralı çizelgede gösterilmiştir.

Çizelgede görüldüğü üzere 1964 yılındaki prim tahsilatı 287 milyon lira olup, yıllar itibariyle yapılan ortalama hesaplara göre bu miktarın üçte biri yani 95 milyon lirası meydana gelen hasarlar dolayısıyla sigortalılara ödenmekte, geri kalan 192 milyon lira şirketlerin brüt kârlarını teşkil etmektedir.

En çok hasar ödemeleri kaza branşında meydana gelmekte olup sigortalılardan tahsil edilen primlerin %50'sinin hasar bedeli olarak dağıtıldığı görülmektedir.

ÇİZELGE I
PRİM TAHSİLATI (Bin T.L.)

Branş	Yerli	Yabancı	Yekûn
Yangın	106173	16209	122382
Nakliyat	43195	3458	46653
Kaza	77079	3531	80610
Hayat	34500	2033	36533
Dolu	784	—	784
Hayvan	610	—	610
YEKUN	262341	25231	287372

Artan primler

Kaza dalındaki bu artışın sigortalı taşıtların çoğalmasından ve dolayısiyle trafik hasarlarının artmasından ileri geldiği söylenebilirse de bazı şirketlerin birbirleriyle gayrimeşru rekabet yapabilmek için sigorta ettikleri taşıtların kayıtlarını resmi defterlerine geçirmemelerinden ve ancak hasar vaki olduktan sonra sigorta muamelesini tamamlamalarından ileri gelmektedir. Nitekim bir kamyonun yıllık trafik sigortası prodüktör komisyonu hariç olmak üzere 300-350 lira olduğu halde kapkaç iş yapan bazı sigorta prodüktörleri bunun yarı fiatına bu araçları sigortaladıklarını ve bu suretle namuslu çalışan şirketlerin işlerini baltaladıklarını güney illerimizde bizzat görmüşüzdür. Bütün bu hileli yönlerine rağmen *sigorta işlerindeki gelişmeyi* milli sigortacılığımız bakımından sevindirici bir olay olarak kabul edebilirsek de bu şirketlerin bilançolarına akseden kârlar gerçek kazançlarını göstermediği veya hileli yollarla ödenen prodüktör komisyonlarıyle bir çok kârların belirli kişiler arasında bölüşüldüğü kanısındayız.

Bu bakımdan Sigortacılık dolabı özel teşebbüsün çok karışık işleyen örgütlerinden biridir. 1960 yılı istatistiklerine göre yurdumuzda çalışan 40 Sigorta Şirketinden bilânçolarını kârla kapayan 32 Şirketin kârları yekûnu 16 milyon lira, zarar gösteren 8 Şirketin zararları yekûnu ise 1.250.000.— liradır.

Kâr eden Şirketlerin ekserisi resmi sektör müesseselerin sigorta işlerini yapan Anadolu, Güven, Ankara ve Şeker Sigorta Şirketleri olup bunların kuruluş sermayelerine kamu İktisadi Teşebbüsleri de iştirak ettiklerinden kendi işlerini bu şirketlere yaptırırlar. Zarar gösteren Özel Teşebbüs Şirketlerinin ise durumu üzerinde önemle durmaya değer. Çünkü 1955 yılından bu yana her branşta prim tahsilatı % 50-100 arasında arttığı halde yangın ve nakliyat branşlarında hasar ödemeleri hemen hemen sabit kalmış ve dolayısiyle Şirketin kasalarında kalan primler gittikçe yükselmiştir. Buna karşılık bazı Şirketlerin 1.000.000 liralık sermayelerine mukabil 50, 100 bin liralık kâr göstermeleri ve bilhassa yabancı Şirketlerin yıldan yıla kârlarını azaltmış olmaları dikkate şayan bulunmuştur.

Daha açık bir fikir verebilmek için yangın, nakliyat ve kaza kollarında çalışan bu 40 Şirketin 1955 ve 1960 yıllarında yurt içinde tahsil ettikleri primlerle yangın ve nakliyat hasarları karşılığında ödedikleri paralar 2 numaralı çizelgede gösterilmiştir.

Bu cetvelin incelenmesiyle anlaşılacağı gibi yangın dalında prim tahsilatı %50 oranında artmış, buna karşı hasar ödemeleri azaltmıştır. Nakliyat dalında prim tahsilatı %100 artmış, hasar ödemeleri değişmemiştir. Kaza dalında ise prim tahsilatı % 100 e yakın arttığı halde hasar ödemeleri % 300 oranında çoğalmıştır.

Bu gelişme Milli Sigortacılığımız bakımından sevindirici bir sonuç ise de bu Şirketlerin bilançolarına akseden kârlar faaliyetlerinin sonucunu göstermediği veya şişirilmiş masraflar ve prodüktör komisyonlariyle bir çok kârların bazı mutlu kişilere dağıtıldığı kanısındayız. Çünkü 960 yılında sağlam rakamlar bulamadığımız için cetvele almadığımız Hayat branşına ait sonuçlar hariç olmak üzere sadece yangın, nakliyat ve kaza dallarından tahsil edilen sigorta primlerinden ödenen hasarlar düşüldükten sonra 91.000.000 liralık gelir sağlandığı halde yıl sonunda bu 40 Şirketin safi kârları yekûnu 15.837.000.— liradan ibarettir. Zarar eden sekiz Şirketin 1.248.000,— liralık zararları toplamı bundan düşülecek olursa kırk Şirketin safi kârları yekûnu 14.500.000,— liraya inmektedir ki 91.000.000,— liralık gelir sağlayan bu şirketlerin resmi bilançolarında bu kadar az kâr gösterilmesi inandırıcı bir netice olamaz.

Şu halde aradaki fark şişirilmiş bir takım masraflarla, hileli şekillerde ödenmiş prodüktör komisyonlarına yedirilmektedir. Yukarıda misalini verdiğimiz komisyon hikayesi diğer bir çok sigorta işlemlerinde binlerce değişik şekillerle sürüp gitmekte olup bilhassa düşük iktidarın büyüklerine mensup bazı kimselerin son 5 - 10 yıl içinde milyonlarca liralık komisyonlar aldıkları herkesce bilinen bir gerçektir.

Hasar tazminatının ödenmesine gelince: Bu konuda da ödenmesine imkan olmayan bir çok hileli yollar vardır. Gazetelerde her gün okuruz. Sultanhamam'da, Mahmutpaşa'da bir sürü küçük yangınlar çıkar ne hikmetse başka hiç bir tarafa sıçramadan hemen o gece

ciler Çarşısındaki sürekli yangınlar da yürekler acısıdır. Daha yanıcı maddeler satan benzinci dükkanlarında yangın olmaz da küçücük dükkanlar neden yanıp söner. Çünkü bu işler çok kere bir sigorta oyunudur da ondan. Sigortalı mağazanın sahibi dükkanına 3-5 bin liralık mal koyar. Bir sigorta eksperiyle anlaşarak beyannamesinde 150 - 200 bin liralık mal gösterir ve bunun üzerinden primini öder. Sonra gece yarısı bir yangın oluverir. Ertesi sabah bir yığın moloz, yıkıntı ve yanık eşya kalıntıları arasında yanan malların gerçek miktarının tesbitine imkan kalmamıştır. İşin bu safhasında hileli yangını tertipleyen açıkgöz ticarethane sahibi ile sigorta eksperinin özel pazarlığı başlar. Bunların ikisi de karşılıklı canbazdırlar. Bu hasardan ekspere sağlanacak kâr payının oranına göre yanan malın miktarı azalır veya çoğalır. Deniz motorlariyle yapılan ticari eşya taşımalarında aynı hileli usuller çok daha yaygın bir şekilde uygulanır. Tam avarya ve kısmi avarya tesbitlerinde sigorta şirketi eksperinin takdir hakkı çok önemlidir. Bu eksperler hileli yollara sapan özel sermaye Şirketlerinin gözbebekleridir. Çünkü bunlar derece derece yukardakileri de kollarlar. Bu yüzdendir ki gerçek bir talihsizlik sonucu büyük hasarlara uğrayan namuslu kişiler almaları lâzım gelen tazminatı bu Şirketlerden söndürülür. Ankara'da Kereste- alamazlar. Hele resmi sektöre ait mallar üzerindeki hasarlar rüşvet verilememesinden dolayı % 50 den daha aşağı oranda ödenmekte ve çok kere mahkemelik olmaktadır.

Deniz nakliyatında tekne ve mal sigortası ve bunlara uygulanan prim nisbetleri bambaşka ve çapraşık bir sistemdir. Bunun hileli yollarını bilen usta kişiler yurdumuzda sadece bir kaç Musevi vatandaşla bir italyandan ibarettir. Bunlar sigorta mukavelelerine öyle maddeler koyarlar ve hasar ödenmesinde öyle ihtilaflar çıkarırlar ki zarara uğrayan mal sahibi alacağı tazminattan bir kısmını bu kurnaz kişilere kaptırmadan hasar karşılığını alamaz. Keza bazı Şirketlerin güvendikleri kimselerle sigorta poliçesi tanzim etmeden şifahi görüşmelerle yaptıkları anlaşmalar neticesinde bir takım hasarlar ödenmekte ve devletin hakkı çalınmaktadır. Tabii büyükçe gemi hasarlarında mal sahipleri arasına ünlü iş adamlarının veya politika kodamanların da ismi karışmışsa daha büyük dolaplar döner. İşlerin iç yüzünü bir türlü kavramayan basınımız bu konuların bir kaç gün dedikodusunu yaptıktan sonra unutulur gider. 15 yıl öncelerde Ege Denizinde hasara uğrayan bir geminin hikayesi ve bu hikayeye adı karışan İzmirli politikacının mahkeme safhaları basınımızda bir kaç gün yayın konusu yapılıp unutulmuştur. 22 yıl önce İstanbul'da yanan bir Ecza Deposunun içindeki genç bir gece bekçisiyle birlikte kül olup gitmesi de o günlerde İstanbul Basınını hayli oyalamış ve depo sahibi hakkında amme davası açılarak bu konuda türlü söylentiler duyulmuştu.

Fakat sigortacılık öyle bir dolaptır ki Özel Teşebbüsün en ***kurnaz bezirganları yüz yıllar*** boyunca bu konuyu inceleyerek

ÇİZELGE II
PRİMLER VE HASAR TAZMİNAT

	1955 Yılı		1960 Yılı	
	Prim	Hasar	Prim	Hasar
Yangın	42.075.000	22.311.000	68.758.000	21.227.000
Nakliyat	23.658.000	16.034.000	41.993.000	16.795.000
Kaza	17.536.000	6.566.000	39.378.000	20.633.000
1960 Yılı Yekûnu			150.129.000	58.655.000

ÇİZELGE III

KAMU YANGIN, NAKLİYAT, KAZA SİGORTASI

Yıllar	Sigorta Edilen Değer	Sigorta Şirketlerine Ödenen Prim	Alınan Hasar Tazminatı
	1000 TL.	1000 TL.	1000 TL.
1958	7.695.633	32.059	7.688
1959	11.042.530	49.873	6.518
1960	12.495.381	61.281	18.001
1961	13.375.153	69.732	15.546
1962	22.741.215	73.117	14.826
TOPLAM	67.259.912	286.062	61.826

her memleketin bünyesine göre hile metodları bulmuşlar ve devlet murakabesiyle asla meydana çıkamayacak hileli sistemler kurmuşlardır.

Esasen Sigorta sanayiinde devletin murakabesi o kadar semboliktir ki, her yıl Ticaret Bakanlığı Müfettişleri bu şirketlere bir kaç gün için uğrayarak Şirketlerin yatırmaya mecbur oldukları yangın kolunda 75.000, nakliyat kolunda 50.000 ve kaza kolunda 100.000.— liralık sabit teminat akçelerini bloke edip etmediklerini ve prim tahsilatı üzerinden ayrılacak %5 teminat karşılığını ayırıp ayırmadıklarını kontrol ederler. Şirketin iç işlerinde ne gibi hileler döndüğünü, hasar ödemelerinde ne gibi gizli anlaşmalar yapıldığını kayıtlardan anlamaya imkan olmadığı için haksızlığa uğrayanların şikayetleri dışında bu dalaverelerin içyüzünü kavramaya hem bilgileri ve hem de vakitleri yetersizdir. Şirketler üzerinde genel bir kontrol yapmakla görevli olan Millî Reasürans T.A. Şirketi de diğer şirketlerden gelen üç aylık prim tahsilat cetvellerinin yekun kontrolundan daha ileri gidemez.

Danışıklı döğüş

Millî Reasürans T.A. Şirketi yıllarca önce düşük Cumhurbaşkanının oğlu tarafından kurulduğu yıllarda bazı hastalıklarla malûl olarak meydana çıktığından bu Şirketin yüksek kademedeki idarecileri dahi politik zorunluklarla diğer Şirketlerin idarecileriyle iyi geçinmeye ve *onların kusurlu davranışlarına* göz yummaya mecburdurlar. Esasen bu şirketin kendi bünyesi içinde başını ağrıtacak o kadar politik işleri vardır ki (örneğin, sahip olduğu binaların düşük kiralarla politika kodamanlarına kiralanması, taşınmaz mallar karşılığında hatırlı kimselere büyük paralar *ikraz edilmesi gibi*) bu *dertlerden* kendini kurtarıp 40 Şirketin muamelelerini kontrola vakit bulunamamaktadır.

Nitekim yıllardan beri tasfiye muamelesi uzayıp giden Sanayi Sigorta Şirketi 1960 yılında 695.000.— liralık zarar göstermiş olup 2.000.000.— lira sermaye ile kurulan ve milyonlarca liralık prim toplayan bir Sigorta Şirketinin her yıl 500 - 600 bin lira zarar etmesi de anlaşılamıyacak bir olaydır. Bu Şirketin ödemiş olduğu hasarlar ince bir elekten geçirilmiş midir? Ne gibi büyük rizikolar bu şirketi tasfiye haline sokmuştur? Bazı muvazaalı ve hileli ödemelerin bu neticede etkisi var mıdır? Bütün bu hususlar uzun uzun incelenmesi lazım gelen konulardır.

Aksi halde arka arkaya tasfiyeye gidecek bir kaç Sigorta Şirketi yurttaşlarımızda yeni yeni uyanmaya başlayan sigorta inancını yıkarak bu sanayiin körleşmesine sebep olacaktır.

Kısaca değindiğimiz bu örnekler bizleri sigortacılık faaliyetinin hileye çok elverişli ve halk yığınlarının kolayca sömürülmesine imkan sağlayan bir konu olduğu ve geri toplumlarda bu faaliyetin devletleştirilmesinden başka çıkar yol bulunmadığı inancına götürmektedir.

Hayat branşı dışında yılda 250 milyon lirayı aşan safi prim gelirini bir kaç yüz açıkgözün elinden kurtarmak için devlet eliyle işleyen bir Genel Sigorta Kurumuna ihtiyaç bulunduğu kanısındayız.

Son yıllara kadar kamu işletmeleri sahip oldukları mallarla *taşıttıkları malların sigorta* işlerini Özel Sigorta Şirketlerine yaptırmakta ve her yıl işletmelerin bütçelerinden bu Sigorta Şirketlerine milyonlarca liralık sigorta primi ödemekte idiler.

Kamu Sigortaları

Son yıllarda, özellikle 27 Mayıs Devriminden sonra işletmelerin bünyelerinde «Dahili Sigorta Fonları» kurularak bir kısım mal ve hizmetler bu fonlarla sigorta edilmeye başlanmış ve işletme bünyesinden sigorta şirketlerine fazla prim ödenmesinin önüne geçilmiştir.

Bu konuda bir fikir vermek üzere 3 numaralı çizelgede Kamu İktisadi Kuruluşlarınca 1958 - 1962 yılları arasında çeşitli sigorta şirketlerine ödenen primlerle hasar karşılığı bu şirketlerden alınan tazminatlar gösterilmiştir.

Çizelgede görüldüğü üzere beş yıl içinde kamu işletmelerince Sigorta Şirketlerine 286 milyon liralık prim ödenerek

bu şirketlerden ancak 61,8 milyon liralık hasar tazminatı alınmış ve aradaki farkı teşkil eden 224 milyon lira işletmelerin bütçesinden Sigorta Şirketlerinin kasalarına aktarılmıştır.

1964 yılından sonra Yüksek Denetleme Kurulu raporlarında bu konu üzerinde önemle durularak kamu işletmelerinin çok zaruri haller dışında sigorta işlerini kendi dahili sigorta fonları ile karşılamaları tavsiye edildiğinden ve bu görüş B. Millet Meclisi Kamu İktisadi Teşebbüsleri Karma Komisyonunca da benimsenerek rapora alındığından Özel Sigorta Şirketleri büyük bir telaşa kapılmışlardır. Yüksek Denetleme Kurulunun bu görüşünde bu kurula sızan solcu kimselerin rol oynadığını ileri sürecek kadar gözleri kızan bu şirketlerin sözcüleri çeşitli yayın organları ile sataşmalarına devam etmektedirler. Kamu İşletmeleri bu yolda tatbikata başladıktan sonra kendi fon hesaplarında bir kaç yüz milyon lira birikmiş ve bu fonlar gittikçe yükselerek işletmelerin öz kaynaklarını güçlendirmeye devam etmiştir.

Ancak bu şekildeki tatbikat dahi bazı sakıncalar doğurduğundan Kamu İşletmelerine ait bütün sigorta işlerini yürütecek bir Kamu Sigorta Kurumunun kurulması gerektiği kanısındayız.

Bu gün faaliyette bulunan Sigorta Şirketleri arasında Devlet Sermayesiyle kurulmuş ve iştirakçisi oldukları teşekküllerin sigorta işlerini yapan bazı şirketler mevcutsa da, uygulamakta olduğumuz Karma Ekonomi sisteminin oyun kurallarına uyan bu şirketler kamuya ait malları sigorta ederken bile araya birtakım prodüktörler sokarak bunlara komisyon adı ile bazı paralar ödemektedirler.

Ezcümle devlet sermayesiyle kurulmuş yarı resmi bir sigorta şirketi dört yıl önce bir kamu iktisadi teşebbüsünün mallarını sigorta ederek almakta olduğu yıllık 700 bin lira primden 185 bin lirasını diğer bir sigorta şirketine bırakırken şirketi adına bu primi koparan eski bir politikacının ortağına acenta komisyonu adıyla 35.000,- liralık bir para ödenmiştir.

Tasfiye edilmeli

Keza devlet sermayesiyle kurulan bir kamu iktisadi teşebbüsü ötedenberi sigorta işlerine tavassut ettirdiği forslu bir sigorta acentasına komisyon vermemek üzere Müdürler Kurulunca karar aldığı halde bazı açıkgöz idareciler bu karardan haberleri yokmuş gibi hareket ederek bu forslu şahsı araya sokmuşlar ve hiçbir hizmet karşılığı olmadan 70-80 bin liralık tavassut komisyonunu 1963 yılında ödemişlerdir.

Yani devletin malı, devletin sigorta şirketine sigorta ettirilirken araya 3. bir şahıs sokularak bu şahsa komisyon verilmekte ve yüzbinlerce liralık devlet parası bu açıkgöz işadamı ile bazı idareciler arasında bölüşülmektedir. Ama bu kişiler politika kodamanlarına, siyasi partilere el altından yardımlar sağlayan saygı değer kişiler olduklarından üzerlerine gidilememekte ve bu dalavereler açık rejim dedikleri bugünkü sistemde de sürüp gitmektedir.

Yukardan beri türlü yönleriyle hileli oyunlarını ortaya serdiğimiz özel Sigorta Şirketlerinin devletleştirilmesinden başka bir çare bulunmadığı ve emekçi halk yığınlarının zararına işleyen bu şirketlerin derhal tasfiye edilerek bütün yurttaşlarımızı içine alan ve yarınlarına güven sağlayan geniş bir sigorta örgütünün kurulması lazım geldiği inancındayız.

Ordu Yardımlaşma Kurumu

● ANT'ın 136. sayısında yayınlanan «Ordu Kapitalistliğe İtiliyor» başlıklı incelemeyi okudum. İnceleme birçok yanlarıyla ilginç. Belki bu konuda söylenecek pek çok şey var. Benim üzerinde durmak istediğim bir tek nokta şudur:

Ordu Yardımlaşma Kurumu'nun çeşitli organları arasında en önemlisi şüphesiz 7 kişilik Yönetim Kurulu'dur. Kurumun en önemli organında çoğunluğu teşkil eden dört sivil üye ve Yönetim Kurulu Başkanı, seçim Komitesi tarafından atanmaktadır. Peki, Yönetim Kurulu üyelerinin çoğunluğu ile başkanını atama yetkisine sahip bu 6 kişilik Seçim Komitesi kimlerden teşekkül etmektedir?

1 — Odalar Birliği Başkanı, 2 — Türkiye Bankalar Birliği İdare Heyeti Başkanı, 3 — Maliye Bakanı, 4 — Millî Savunma Bakanı... Açıkça görülüyor: Komite üyelerinin üçte ikisi, ya doğrudan doğruya sermaye çevrelerinin en mutemet adamları yada yine sermaye çevrelerinin tidarlarının bakanlarından teşekkül etmektedir. Diğer ikisi ise Sayıştay Başkanı ve Umumi Murakabe Heyeti Başkanı'dır.

Ordu mensuplarının paralarıyla kurulmuş bir müessese olduğu halde, bütün kamufle etme çabalarına rağmen, Kurum'da yönetimin tamamen sivil sermaye çevrelerinin elinde olduğu açıkça görülmektedir. Üniformaların ağırlığı bazı konularda belki oy çokluğuna hakim olabilir. Ancak, rutin ve teknik çalışmaların, bu üniformaların gölgesi dışında, sermaye çevrelerinin politika ve çıkarlarına göre düzenleneceği tabiidir. Böylece, ordu mensuplarımızın da bu işte bir oyuna getirildikleri anlaşılmaktadır.

ÖMER BEKARLI
(Çemberlitaş - İstanbul)

Oğrenmek istiyoruz

● Türkiye toplumunun gelişimi ve devrimleri süreklidir. Türkiye, gelişim süreci içinde büyük mücadeleler vermek zorundadır. Bunun yanı sıra Türkiye'deki anti - empreyalist ve sosyalist güçler stratejik dağınıklık içindedir. Teorik ve *stratejik bir birlik yoktur. Bu anti - emperyalist devrimin* en büyük sorunudur.

Dünya emperyalizminin şirketleri, az gelişmiş ülkelerde yüzde 300 oranında kâr sağlamaktadır. Ve buna bağlı olarak az gelişmiş Türkiye ekonomisi, dünya emperyalizmi ile gelişen ve çelişen bir bütünsellik oluşturmuştur.

Bu durumda, Türkiye'deki üretim tarzının temel çelişkisi sermaye - emek çelişkisidir.

1. Bu temel çelişki, Türkiye ekonomisinde, toplumunda ve politikasında ve de sınıflaşmasında nasıl yansımıştır?

2. Bu temel çelişkinin çözümlenmesi sonucu Türkiye'deki çelişkiler nasıl belirecektir.

3. Gelişim süreci içerisinde temel ve yan çelişkiler kültürümüzü nasıl etkileyecek ve sınıfların ideolojisi nasıl olacaktır?

4. Bu çelişkiler Türkiye'de nasıl gelişecek ve çözümlenecektir. Sınıfların durumu ve mücadelesi nasıl olacaktır?

Bu konularda anti - emperyalist ve sosyalist düşünürlerin bilgilerini öğrenmek istiyoruz.

ERKAN TÜZE, ERBİL ALTAN,
ERHAN TEZ, EMİN ERGUN,
SADETTİN ÖZEN, ETEM METE
(Çanakkale)

Prof. Muammer Aksoy'a çağrı

● Sayın profesör Muammer Aksoy'u TİP Kartal İlçesi'ne davet ediyorum. Sayın profesörün Akşam'daki yazısı, geç de olsa, meseleleri, meselelerin bir kısmını öğrendiği ve yazabildiği için memnuniyet vericidir.

«Geç de olsa» diyorum. Bizim için geç. Yoksa burjuva terbiyesi içinde yetişmiş, halk yığınlarının kan ile irin karışık akan yarasına eserleriyle kül eleyen, talancılara akıl hocalığı yapan, bu fakir halkın sırtına basarak yükseldikleri halde yine bu halka ihanet eden meslektaşlarının yanında yine de erken oldu. Teşekkür ederiz.

Kusura bakmasınlar. «Meselelerin bir kısmını» diyorum. Evet başka ifade şekli bulamadım herhalde. Çünkü insan çok şey bildiği halde bu bilgisini halk için kullanamıyorsa, bir iki gazete sütununa *dökmekle faydalı olurum zannediyorsa*, yarım biliyor demektir. Benim için bilmemekle bilip de yapmamak arasında fark yoktur.

Sayın hoca... Yazdığınız kitabın neşrini, CHP'nin oylarına tesir eder diye seçimlerden sonraya bıraktınız. Hâlâ mı hocam? Hâlâ mı tamircilik? Vur neşteri, deş yarayı... Sizi halktan koparan, memleketi bu hale getiren baş sorumlusuna hâlâ mı müsamaha? Bırak yıkılsın.

Evet hocam. İşte halk benim. Bana hizmet etmek istiyorsanız benim yanıma gelin.

Kartal İlçesi'nde her hafta cumartesi saat 20'de konferanslarımız var. Bakın görün, işçiler neler biliyor, nasıl cesur, yarınlarını kurmak için nasıl çalışıyor? Gelin yan yana, sırt sırta, omuz omuza, gelin hep beraber süpürelim yerleri, hep beraber okuyalım. Profesör, işçi, köylü, hep beraber ağlayalım bugünümüz için, hep beraber gülelim yarınımıza...

KEMAL KOYAŞ
(TİP Kartal İlçe Başkanı)

Bir casusun ingiltere'yi sarsan ifşaatı

Casusluk yuvası mülteci örgütleri

Selma ASHWORTH

Sovyetler Birliği'nde casusluk faaliyetinde bulunurken yakalanıp hapsedilen ve İngiltere'ye döndükten sonra casusluğunu itiraf eden Gerald Brooke, eşiyle birlikte

AVRUPA'DAKİ BİR MÜLTECİ MERKEZİ
— En cüretkâr casusluk örgütlerinden biri —

Geçen hafta Moskova'dan Londra'ya gelen İlyusin uçağından Gerald BROOKE adında 31 yaşında bir ingiliz indi...

Mr. Brooke, bundan dört yıl önce Londra'da Rus dili ve edebiyatı okutmanıyken, Paskalya tatilinde Moskova'ya «**turistik gezi**»ye gitmişti.

Hikayemizin bu kadarı çok alelade, hiçbir olağanüstülüğü yok. Yok ama devamını dinlersek durum değişecek.

Mr. Gerald Brooke Moskova'da gezinirken, Ruslar tarafından tutuklandı... Dört yıl hapis yattı. Ve bizler İngiltere'de basın ve televizyon kanalıyla ikide bir Mr. Gerald Brooke'un sebepsiz ve haksız yere tevkif edildiğini, birkaç adet anti-komünist beyanname dağıtmaktan gayri suç işlemediğini dinleyip durduk.

Fakat geçen hafta Mr. Gerald Brooke İngiltere'ye döndü ve basın toplantısında baklayı ağzından çıkardı... İşte o zaman şu iki gerçek tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi:

1. Demokrasi diyarı batıda. kendisine daima «gerçeklerin» söylendiği iddia edilen kamuoyunun beyni yalanlarla yıkanmaktadır.

2. Batı Avrupa'da, özellikle Batı Almanya'da ve Batı Berlin'de dünya barışını her an tehlikeye sokabilecek nice dolapların çevrilmesine, cinayetlerin işlemesine, «**anti - komünizm adına**» CIA ve Batı Alman Gizli Servisi tarafından yardım edilmektedir.

NTS ve Ajanları

Mr. Gerald Brooke bundan dört yıl önce, Rusya'ya «**turistik gezi**»ye gitmeden Londra'da «**Lev Rahr**» adında bir gazeteciden, içinde Londra kartpostalları yapıştırılmış bir albüm almış. Lev Rahr, merkezi Batı Almanya'da bulunan NTS'in elemanlarındandır. NTS de, anti - sovyet, anti - komünist rus mülteci örgütü **Narodna Trudovoy Soyuz**'un kısaltılmış adıdır.

Bu albümün içinde şifre ile yazılmış gizli mesajlar, kapağın arasında Batı Almanya'da yapılan radyo yayınları ile ilgili gizli kodlar var... Kısacası var oğlu var! Mr. Gerald Brooke da bile bile, isteye isteye bu albümü yüklenmiş. Ve Sovyet Rusya'da Dr. Konstantinov adındaki NTS'in gizli ajanına ulaştırmış. «**Haksız yere tevkif**» de bundan doğmuş! Biz Mr. Gerald Brooke'un hikayesini yazmaktan ziyade Avrupa'da CIA'nın parasıyla beslenen, paralı katil tutarak adam öldürten, yabancı işçilere, yabancı öğrencilere, mültecilere çeşitli baskılarda bulunan. Avrupa'nın çeşitli memleketlerine kol atmış ve o memleketlerin gizli servislerinden yardım gören NTS gibi örgütlerden bahsedeceğiz.

NTS resmi olarak değişik adlar altında çalışır.

- RAP (Russische Agentur für die Presse). Rus Basın Acentası. Frankfurt/Main. Kronbergerstr. 42.
- Possew - Verlag, (Yayınevi). Frankfurt/Main, Merianstr. 24 a.

Bu yayınevinde çalışanlar arasında Rus asıllı, fakat İkinci Dünya Savaşında Hitler Almanyası ve İngiliz Casusluk Servisi için çalışmış ve halen CIA'nın desteğini gören üç kişi vardır:

— Wladimir Dimitriyeviç Poremski, NTS'in lideri durumundadır. 1940'da Paris'te Fransız faşistleriyle işbirliği yapmış, sonra Berlin'de Goebbels'in Propaganda Bakanlığında «**Dış Propagandacılar**» yetiştiren okulda müdürlük etmiştir. Savaş sonu NTS'i yeniden kurma görevini CIA'dan almıştır.

— G. Sergeiyeviç Okeloviç, İkinci Dünya Savaşında İngiliz casusluk servisi ajanı iken Gestapoya yanaşmış ve onlar tarafından işgal altındaki Rusya'da (Smolensk ve Minsk'de) propaganda ve anti - sovyet çalışmalar yapmıştır. 1945'de gene ingiliz gizli servisine ve akabinde CIA'ya geçmiştir. Sonra da CIA'nın emriyle NTS'e yerleştirilmiştir.

— Romanow (Ostrowski), NTS'in yönetim kurulu başkanıdır. 1943'te Berlin'e gelmiş ve orada rusça olarak «Dnepropetrowskaya Gaseta» adlı bir faşist gazete çıkarmıştır. CIA'nın eski ve çok güvendiği bir elemanıdır.

Frankfurt'ta Merianstrasse 24/a'da NTS'in ofisinin yanında bir mülteci örgütünün yayınevi, basımevi ve alıcı - verici radyosu çalışır. Gerek Rusya'ya yolladıkları yayınlarda, dergilerde, bildirilerde, gerekse radyo mesajlarında normal rusça tekstin içinde şifre edilmiş gizli mesajlar yer alır.

Possew yayınevinin yayınladığı gazete ve dergilerden bir kısmı şunlardır:

«Possew (Die Saat)», «Sowjetskaja Armiya (Sovyet Ordusu)», «Sa Rossiju (Rusya İçin)», «Russland und Wir (Rusya ve Biz)», «Wolja» v.b.... Bunlardan gayri daha 30 kadar yayın vardır. Batı Almanya'dan, bilhassa Batı Berlin'den balonlarla Doğu Almanya'ya uçurulan bildiriler ve propaganda materyali de Possew tarafından hazırlanır.

NTS, 1962'ye kadar, ikinci dünya savaşı sonu kurulmuş «Sovyetlerden Mülteciler Federasyonu» ZOPE ile içli dışlı çalışırdı.

Bonn İçişleri Bakanlığı'nın açıkladığına göre, Batı Almanya'da 180 ile 200 arası anti - komünist mülteci örgütü varmış. Bunların en sivrilmişleri «Antibolschewistische Blok der Nationen», «Völkerrat», «Front der Ukrainischen Nationalisten», «Front der Serbischen Nationalisten» gibi örgütlerdir. Dini faşizm kisvesi altında çalışan «Mindszenty - Bewegung» hareketi vardır. Diğer önemli bir örgüt de Sovyetlerden Mülteciler Federasyonu (ZOPE)dir.

GERALD BROOKE'S OWN STORY—WO[...]

'I WAS GIVEN ALL THE SECRETS OF BEING A SPY'

The

By GERALD BROOKE

IN THE LAST bewildering 10 days since my sudden release from Russian jail, I have been forced to face up to one inescapable fact that at some stage I should have to tell the whole truth about it—unpalatable though some parts of it may be.

'But, believe me, I'm no James Bond'

İNGİLİZ BASININDA BROOKE OLAYI
— İngiltere'yi sarsan bir ifşaat —

ZOPE'nin merkezi Münih'tedir ve Batı Berlin'de (Schönenberg)de bir şubesi vardır. ZOPE'nin mali gücü Amerikan gizli servisleri tarafından sağlanır. Aynı zamanda Batı Alman İçişleri Bakanlığından geniş çapta para yardımı görürler. ZOPE'nin CIA'dan gayri İngiliz ve Fransız gizli servisleriyle ilişkileri vardır. Batı Alman ve Batı Berlin polisi ve Batı Berlin senatosu tarafından desteklenir. ZOPE'nin, Doğu Siyasi Mültecileri örgütü «Vereinigung Politischer Ostflüchtlinge (VPO)» ile birlikte çalışmaları da günlük olaylardandır.

Diğer Örgütler

ZOPE'nin, yani Sovyetlerden Mülteciler Federasyonu'nun Batı Almanya'daki ilişkilerine göz atınca anlıyoruz ki bu, mülteciye giyecek, yiyecek, ev ve iş bulma gibi sosyal bir çabada bulunmamaktadır. Federasyonun belli başlı çalışmaları şu noktalar üzerinde toplanır: Doğudan gelenler arasında Sovyet askeri tanıyanlar, sovyet asker ve subaylarının adres ve isimleri, Doğu Almanya'daki Sovyet askeri gücü hakkında her türlü bilgi, Sovyet sivil, asker ve subayının Batı'ya gelmesini sağlamak!.. Bunların hepsi askeri ve siyasi haber toplama kategorisine girer. Böyle örgütler, casusluk faaliyetleri için üstü kapalı kurulmuş ve ipinin ucu Amerika'nın elinde bulunan, Batı Almanya'nın da seve seve bağrına bastığı merkezlerdir.

Münih'te 1950'den bu yana geniş faaliyet gösteren bir enstitü kurulmuştur: «**Sovyetler Birliği Hakkında Araştırmalar**». Almanların kurduğu bu enstitüde mülteciler çalışır. Psikolojik ve ideolojik savaşa hazırlanır. Gene Münih'te «Ukraynalı Milliyetçiler» bir «**Hochschule**» kurmuştur. Bu örgüt de Sovyetler Birliğine karşı ideolojik ve psikolojik savaş için «elit» yetiştirmektedir.

Diğer faşist mülteci örgütü de Yugoslavya'daki sosyalizmi yıkmak için çaba gösterenlerin kurduğu ve gene Amerika'nın ve Batı Almanya'nın desteklediği «**Kreuzbruderschaft**»dır. Bu mülteci örgütü faşist **Ustascha** örgütünün bir devamıdır. Bu örgütün başında papaz Medic Skodo vardı. 1945'de Avrupa'dan kaçıp Küba'ya gitmiş ve Batista ile çalışmıştı. Castro gelince ihtilalden kaçmış ve Batı Almanya'ya sığınmıştı.

«**Ustascha - Bewegung**»u, Bamberg şehrinde mahkemenin 4 AR 16/1 sayılı izniyle kurmuştu.

Bundan gayri Branko Olevic'in kurduğu «**Kroatische Demokratische Ausschuss**» sabotaj çalışmaları ve hazırlıkları yapıyordu.

Mülteci örgütlerinin Batı Almanya'daki çabaları sadece haber toplama ve propaganda alanında kalmaz. Terör ve cinayet sık sık başvurulan metoddur.

Batı Alman ve Batı Berlin gazete, dergilerinde, radyo ve televizyonda: «Batı Berlin'de Yugoslav militer ataşesine suikast!», «Münih'te mülteci bir sırp öldürüldü. Halk siyasi cinayetlerin artmasından huzursuz!», «Gizli yeraltı örgütleri terörü üç kişinin öldürülmesine yol açtı!» v.b. gibi başlık ve haberlere rastlamak günlük olaylardandır.

1967 Ağustos'unda, o zamanki Batı Alman İçişleri Bakanı Lücke, «**Gizli servisler ve mülteci örgütlerinin kanlı teröründe en aşağı 20 kişi ölmüştür,**» demişti. Bakan bu olayların iç emniyeti sarstığını belirtiyse de, «**yabancıların siyasi faaliyetlerini kısma**» gibi bir tedbir alınmıyacağını da derhal eklemiştir.

Biz hemen bakanın sözleri üzerinde şu açıklamayı yapacağız: Bakan Lücke, «**yabancı**»lar sözü ile anti - komünist, anti - sosyalist faaliyette bulunan yabancıları kastediyor. Anti sosyalist örgütleri, CIA'nin işlettiği «**Sovyetlerden mülteciler federasyonu**»nu, İran öğrencilerinin canına okuyan Savak ajanlarını, Yunan öğrenci ve işçisine çeşitli baskılarda bulunan Cunta siyasi ve askeri ajanlarını, Türk işçi ve öğrencisini jurnalleyen, dayak attırtan elçilik ve CIA uşaklarını, sağcıları, nurcuları kastediyor! Bu yabancıların çalışmaları hoş görülür, manen ve maddeten desteklenir!.. Yoksa tüm yabancıların, tüm siyasi faaliyetleri hoş görülmez, desteklenmez!

Cinayetler

Fazla uzatmadan Batı Almanya ve Batı Berlin'de bu faşist mülteci örgütlerinin işlediği cinayetlerin kısa bir listesini vereceğiz:

27 Aralık 1963: Münih savcılığının eski Yugoslav Dışişleri Bakanı Koça Popoviç'in Hitler saldırısına karşı yürüttüğü anti - faşist hareketin bir suç olduğu yolundaki iddiası, hayret uyandırıcı bir şekilde hakim tarafından kabul edilmiştir.

8 Haziran 1965: Bodensee'de Meersburg'da Yugoslav konsolosu Adrija Klariç, sokak ortasında vurulup öldürülmüştür.

30 Ağustos 1966: Münih'teki Yugoslav konsolosluğu dış işler sektörü şefi Sava Milovanoviç, Stuttgart'ta öldürülmüştür.

27 Eylül 1968: Yugoslav vatandaşı Hrvoja Ursa, Fulda şehrinde siyasi terörün kurbanı olmuştur.

28 Haziran 1969: 40 yaşında Yugoslav mühendis Naşit Kulenoviç, Münih'teki apartmanında vurulmuştur.

30 Haziran 1969: Batı Berlin'de Yugoslav askeri misyonu başı Dr. Anton Kolendiç suikasta uğramış, başından ve ayağından yaralanmıştır. Askeri misyonun kapıcısı da ağır yaralanmıştır. Bu, Batı Berlin'deki Yugoslav askeri misyonuna yapılan ilk silahlı saldırı değildir. 3 Mart, 1964'te «**Telegraf**» gazetesinde şu haber çıkmıştı: «22 yaşında bir gençle, 19 yaşında bir liseli öğrenci, Batı Berlin'de Taubertstrasse'deki Yugoslav askeri misyonuna silahlı saldırıda bulunmuştur. Siyasi polisten sızan bir habere göre 22 yaşındaki genç halen Doğu Almanya'da casusluktan ve patlayıcı maddelerle sabotaj hazırlamaktan suçlu Herbert Kühn ile ilişkilidir.» Polis, bu haberi yalanlamış ve örtbas etmiştir. Herbert Kühn, Batı Alman gizli servisinin ve o zamanki şef general Gehlen'in adamıydı. Bu Yugoslav mülteci örgütü maşaları da patlayıcı maddelerini General Gehlen'in adamlarından sağlamaktadırlar.

Bavyera'nın bir zamanlar devlet bakanlığını yapmış olan Heinrich Junker, «Doğudaki durumu bildiği için anti - komünist çabada bulunan bir örgütü yasaklayamam... Sonra şunu da unutmamak gerekir, biz halkımızın, Doğu'daki durumdan haberdar olmasını ve mültecilerinden bildiklerini bize ulaştırmasını istiyoruz» demişti.

CIA ve onun en kuvvetli kolu Batı Alman Gizli Servisi bu mülteci örgütleri casusluk, cinayet ve tehdit işleri için maşa olarak kullanmaktadır.

Bir başka yazımızda İran, Yunan v.b. gizli servislerinin Batı Almanya'daki çabalarını açıklayacağız.

DIŞ YORUM

Kuznetsov'un İngiltere'ye sığınmasının ardındaki gerek!

İngilizlerin sık sık kullandığı bazı deyimler vardır: «Fair play», «Playing it straight» **gibi.**

Sporda ve hayatta mızıkcılık etmeden, her iki tarafın hikayesini dinliyerek, hak yemeden ve «Sezarın hakkını Sezara vererek» hareket ettiklerini savlarlar!..

Tarih ise İngilizin gerçek ulusal Karakterinin - özellikle politikada - ikiyüzlülük ve kaypaklık olduğunu saptamıştır.

Son günlerin olayları bu ikiyüzlülüğü tüm çıplaklığı ile bir kere daha ortaya çıkardı: Geçen hafta sonu Londrayı gezmiye gelmiş olan Sovyet yazarı Anatoly Kuznetsov, İngiliz siyasi polisinin ağuşuna sığındı... Ve artık Rusyaya dönmek istemediğini bildirdi.

İngiliz basınında çarşaf kadar manşetler... Televizyonda özel programlar... Fakat bütün bu «Komünist rejimden baskıdan kaçma» fırtınaları arasında İngiliz hükümeti Dışişleri Bakanı Mr. M. Stewart kanalıyla şu resmi bildiride bulundu: «Sovyet yazarı Anatoly Kuznetsov, siyasi mülteci değildir. İngiliz hükümeti ancak kendi memleketinde canı, malı tehlikede olan, geri giderse hapse atılması olası görünen, ve baskı altında yaşıyan kimselere bu hakkı tanır. Mr. Anatoly Kuznetsov için böyle bir durum söz konusu değildir. Kendisine sadece İngiltere'de istediği kadar kalabilmesi için vize verilmiştir. O kadar. Yoksa Kuznetsov siyasi mülteci olabilmek için gereken şartlar altında yaşamamıştır.»

Basın ve Televizyon Anatoly Kuznetsov'un ismi ve resmi ile dolup taştığı sırada, Londra'nın Pentonville hapishanesinde 6 haftadır bir zenci hukukçu, İngiliz hükümetinden İngiltere'de kalabilmesi için izin beklemektedir...

40 yaşındaki Güney Afrikalı hukukçu Tsepo Letlaka'nın durumu A. Kuznetsov'dan çok farklıdır.

Güney Afrika'daki kanlı «Sharpville» **olayları sırası memleketinden kaçmıştır.** «Pan Africanist Congress»**in zenci liderleriyle de siyasi nedenlerle arası açık olduğundan çeşitli bağımsız Afrika devletlerinden -Zambia, Tanzania, Kenya, Uganda gibi- sınırdışı edilmiştir. Sadece Kongo muvakkat bir vize vermiştir. Karısı ve 3 çocuğu ile Kongo'da yerleşmiye çalışan Tsepo Letlaka, dil zorluğu ve Kongo'da Fransız kanununun kullanılması durumu ile karşılaşmış, işsiz kalmıştır.**

Şimdi Tsepo Letlaka İngiltere'dedir... O da Anatoly Kuznetsov gibi burada kalmak istemektedir. Ve Kuznetsov Rusya'da ünlü bir yazar iken, canı, malı tehlikede değilken (Moskova'da ufacık bir dairesi ve şehir dışında bir evi vardı) sadece sosyalizmin aleyhine döndüğü için İngiltere'de kalmak isterken... Tsepo Letlaka 1960'dan beri hapis kaçağı olarak, sınır dışı edilerek, evsiz barksız, yurtsuz ve işsiz yaşadığı ve yurdu Güney Afrika'ya dönerse ölüm cezasına çarptırılacağı için İngiltere'de kalmak istemektedir.

Tabii mızıkçılık etmiyen, hak yemiyen, Sezarın hakkını Sezara veren İngiliz, Anatoly Kuznetsov Komünist Rusya'dan geldiği için onu baştacı eder, derhal vize verir ve İngiliz gizli polisinin koruyucu kolları arasında, şehir dışında, bahçeli bir evde misafir eder...

Ama Tsepo Letlaka, ırkçı faşist Güney Afrika'dan geldiği için, kıçına bir tekme atılarak Pentonville hapishanesine yollanır ve 6 haftadır orada yatmaktadır.

Avam Kamarası'nın çıkış kapısında Muhafazakar milletvekili Mr. Stan Newens'e, Tsepo Letlaka için ümit olup olmadığını sordum: «İngiliz hükümeti burada kalmasına izin vermiyecek. Yapabileceğimiz tek şey, buradan Afrika'ya atılmasını geciktirmek... Arkadaşları ve Amnesty International ona Hollanda hükümetinden izin almıya çalışıyorlar» **dedi.**

Pazar günleri çıkan Observer gazetesi bile «It's ok if you'ne Russian» **başlıklı kısa bir yazısında Mazzini'ye Marxs'a kollarını açmış İngiltere'nin şimdi küçük hesaplar peşinde koştuğunu açıklıyor!. Amerikan uydusu Büyük(?) Britanya küçük hesaplar peşinde koşmasın da ne yapsın?...**

S. A.

TÜRKİYEM VE

Topraksız üç köylü, günlerdir iş aramaktalar...

İNSANLARI

Behzat AY

Memleketim benim; yıl yıldan sefaletin arttığı, insanlarının perişan olduğu, Türkiyem.

Türkiyemin gırtlağına borç hançeri dayanmış. İş alanı yok. İşsizler, açlar ordusu bir çığ gibi büyümekte. Yüzyıllar öncesinden Mevlâna:

«Bir ekmek kapısı aç bana,
bir geçim yolu bulayım,
kula kulluk etmeden...»

demiş ama, köylü ağaya, işçi patrona kulluk edip gitmekte.

Köy sahibi ağalar ve bir karış toprağı olmıyan milyonlarca köylü... Köylünün hasreti toprağa, toprağın bereketi ağaya...

Türkiyemde mülkiyetin kutsallığından sözedilir, fakat mülk sahibi vurguncular azınlığının dışında kalan milyonlarca halk mülksüz. Bunun için halkı türküler söylemiş:

«Mal sahibi, mülk sahibi,
Hani bunun ilk sahibi...»

diye. Ama türkülerle olmuyor ki...

Gecede yüzbinleri vuranlar ve simit parasını bulamıyanlar... Kedisine estetik ameliyat yaptıranlar ve hasta yavrusunu muayene ettirecek parası olmıyanlar...

Topraksız köylü, evsiz aile, okulsuz çocuk, iş arıyan işsiz, işsizlikten karnını doyuramıyan açlar, açlıktan hastalığın pençesinde kıvranan yığın yığın Türkiyemin insanları...

Her türlü güvenlikten yoksun, beterlerin beteri yaşantısı artarak sürüp giden, çileli halkım benim.

Şaşkınlıktan, bunalmışlıktan cinayetten cinayete koşan insanlarıyla, bozuk düzenin doğurduğu eşkiyalarıyla, geçim sıkıntısından intihar eden gençleriyle, bunaltılı aydınlarıyla kaynaşan Türkiyem.

Türkiyem, sancılı yurdum benim.

Kapitalistin, kompradorun ihaneti ile kıvranan, emperyalist Amerika'nın sömürü saldırısından ötürü ölüm kalım durumunda olan sevgili ülkem, Türkiyem!

Türkiye'mde insan manzaraları korkunç, ürpertici ve şiddetli utanç verici.

Ve Türkiyemde palavralar, sömürüler, demagojiler, 31 Martlar...

Ve de bitmiyen perişanlık, işsizlik, topraksızlık, açlık, hastalık, her türlü güvensizlik, huzursuzluk...

Dalga dalga büyüyen sefalet ve işkence...

Anayasaya rağmen tehdit...

Yazma, konuşma, çizme özgürlüğü ve zindan, kelepçe, işinden edilme.

Gösteri, toplanma, yürüyüş özgürlüğü ve cop, dayak.

Ak ve kara...

Köroğlu'lar ve Bolubeyler...

İnliyenler ve inletenler...

Yerinde sayan, hatta gün geçtikçe geri kalan ülkem, Türkiyem.

Aç, sefil, güvenlikten yoksun, geleceği güvenliksiz ülkem insanları.

Bu korkunç görüntüyü görmemezlikten, bilmemezlikten gelen vurdumduymazların, umursamazların bıktırıcı palavraları...

Ve işte ülkem halkının, Türkiye halkının görüntüsünü yansıtan birkaç fotoğraf...

Evi, toprak, taştı katır, toprağı kıraç, çocukları okulsuz ve aç. İşte Anadolu köyü... Bu köy bizim!

● Mutlu(!) bir aile... Anadolu'da açlık, sefalet, ilaçsızlık, okulsuzlukla pençeleşen milyonlarca aileden biri. Türkiye onların. Ama Türkiye'nin yönetimini ellerinde bulunduranlar onlara ne veriyor? Asgari insanca yaşama şartlarını dahi sağlayamayan bir düzen bu... Anadolu insanları, bu düzenin kurbanları...

● Türkiye'nin dağlarında eşkiya kol gezer... Ya şehirde kol gezen kravatlı eşkiya? Dağdakinin peşine jandarma düşer şehirdekine dokunmak kimin haddine? ●

● Sahipsiz, kimsesiz, işsiz bir vatandaş... Türkiye Cumhuriyeti nüfus kağıdı taşıyor...

● Okul çağında Anadolu çocukları... Anayasa'nın emri her çocuğu okutmak. Ama dinleyen kim? Çocuklar okul çağındadır, ama işi dilenmektir! ●

ANT'ın Beşinci Cildi de Çıktı

ANT'ın 5. cildi hazırlanmış olup okurlarımıza 50 lira karşılığında sunulmuştur. Özel olarak yaptırılan kapakları ise 15 liradır. ANT'ın 105 - 130. sayıları kapsayan beşinci cildi de, öncek' ciltleri gibi, haftalık olayları kronolojik şekilde ve sosyalist açıdan değerlendiren bir kaynaktır; ayrıca, seçkin yazar ve sanatçılarımızın kalemleri ve fırçalarıyla görüşlerini yansıttıkları değerli bir kültür hazinesidir. İlerideki yıllarda ANT ciltleri, sosyalist mücadele tarihi hakkında bilgi edinmek, geçmişin olaylarını sağlam şekilde değerlendirmek için gerektiğinde başvurabileceğiniz en güvenilir belgeler olacaktır. İstanbul'daki okurlarımız Hürriyet Gazetesi karşısındaki «Cağaloğlu - Başmusahip Sokak, Tan Apartımanı No. 10/12»deki idarehanemize bizzat gelerek isteklerini temin edebileceklerdir. Taşradaki okurlarımız ise, isteklerini «ANT Dergisi - P.K. 934 - Sirkeci - İSTANBUL» adresine bildirmelidirler. Ciltler ve cilt kapakları, talep sırasına göre, ödemeli olarak adreslerine postalanacaktır. Ambalaj ve posta masrafını karşılamak üzere ödemeli ücretine her cilt kapağı için 3, her cilt için de 5 lira ilave edilecektir. Sadece beşinci cilde mahsus olmak üzere okurlarımıza yine bir kolaylık sağlanmıştır. ANT'ın 105-130. sayılarını biriktirmiş olan okurlarımız, bunları idarehanemize getirdikleri takdirde 20 lira fark vermek suretiyle ANT'ın beşinci cildine sahip olabileceklerdir. ANT'ın çok az sayıda kalmış bulunan eski ciltlerini ise 75'er lira

Aramco şehrinden fetvalar verene...

BİR süre önce, ümmetçi Bugün Gazetesi'nin başyazarı Mehmet Şevket Eygi'nin kapitalistlere saldıran bir yazısını bu sütunlarda «Kapitalistler Buna Ne Buyurur?» başlığı altında iktibas etmiştik.

Eygi, bu yazıyı halen kaçak olarak bulunduğu Suudi Arabistan'da okumuş ve 11 Ağustos tarihli Bugün'de bir cevap döşenmiştir.

«Marksist ANT Dergisi 15 Temmuz tarihli nüshasında benim Büyük Soygun başlıklı yazımın bazı kısımların almış.

«ANT'çılara göre biz ümmetçi, Şeriatçı, İslamcı ve Kur'ancı müslümanlar, Amerikancıymışız, Aramco Şirketi'nin himayesinde çalışıyormuşuz. Gülünç hezeyanlar bunlar... Biz islamcıların ve ümmetçilerin Amerikan emperyalizmi ile hiçbir alakamız yoktur. Amerika hristiyan, yahudi, mason ve kapitalist bir düzenin temsilcidir.

«Evet, ben haçlı, siyonist, kapitalist, emperyalist, soyguncu Amerika'ya karşıyım. Açıkça söylüyor ve yazıyorum.

ANT'çılara nasihatım ve teklifim şudur: Bizim gibi İslamcılarla konuşabilmek için önce Ruslara ve Çinlilere ve onların pis emperyalizmlerine açıkça cephe alın; Rus ve Çin uşağı olmadığınızı sarahaten beyan eden bir yazı yazın. Ondan sonra karşımıza çıkın.»

Eygi'ye cevap vermeden önce hemen belirtelim ki, bugün Türkiye'nin bir numaralı baş belası Amerikan emperyalizmine karşı çıkan kim olursa olsun, çabasını takdirle karşılarız.

Ancak, Eygi'nin sözlerinde ve yazılarında ne kadar samimi olduğunu anlayabilmek için davranışlarını ve bağlantılarını da gözden geçirmek lazımdır. Ve Eygi'nin, tam bağımsız, sömürünün her çeşidinden kurtulmuş sosyalist bir Türkiye için savaşan ve hiçbir yabancı devletin uşağı olmadığını üç yıllık yayını ile ortaya koymuş bulunan ANT'a nasihat ve teklifte bulunmağa kalkışmadan önce bazı istifhamları cevaplandırması gereklidir.

Eygi, merkezi Suudi Arabistan'da bulunan «Rabitatül-Alemil-İslâmi» adlı örgütle ne gibi ilişkiler içindedir?

Eygi, her yıl gittiği Suudi Arabistan'da ne gibi temaslarda bulunmaktadır?

Suudi Arabistan Kralı Faysal, Mehmet Şevket Eygi'ye neden her gidişinde olağanüstü itibar göstermekte, özel arabalar tahsis etmektedir?

Denilecektir ki, aynı dine mensup kişiler arasında bu ilişkiler normaldir?

Ama Suudi Arabistan Kralı Faysal herhangi bir dindar kişi midir? Artık açık seçik bilinmektedir ki, Kral Faysal, Ortadoğu'da Amerikan emperyalizmine karşı çıkan ilerici Arap rejimlerini yıkmak üzere görevlendirilmiş bir Amerikan kuklasıdır. İslamiyetin öngördüğü demokratik yönetimi hiçe sayan Ortaçağ kalıntısı bir kraldır. Kardeşlerini, çocuklarını, amcalarını rejimin kilit noktalarına getirerek ülkesinde kanlı bir aile diktatoryası kurmuştur. Ülkesindeki petrollerden ve hacılardan sağladığı milyarları, kendi saltanatı için ve ailesine mensup hovarda prenslerin İstanbul, Atina, Venedik, Londra, Roma, Nis gibi şehirlerin uluslararası batakhanelerinde zevk ve sefası için harcamaktadır. Bu tutumuyla da, Eygi'nin sık sık sözünü ettiği islam ahlakını ayaklar altına almaktadır. Riyad'daki sarayda sayılarını kimsenin bilmediği cariyeler halkın parasıyla beslenip Faysal'ın gönlünü eğlendirmektedir.

Kral Faysal, ülkesindeki petrollerin işletilmesini tamamen Amerikalıların ARAMCO Şirketi'ne vermiştir. Merkezi Tahran'da bulunan bu şirket, Suudi Arabistan'ın ve Kral Faysal'ın iplerini elinde tutmaktadır. Zira Suudi Arabistan devlet bütçesinin yüzde 80'ini ARAMCO sağlamaktadır. Şirketin özel televizyon yayını, güçlü bir gizli polis örgütü vardır. Bu gizli örgüt, sendika kurma hakkından bile yoksun bırakılan işçiler arasında terör havası sürdürmekte, Faysal'ın karanlık rejimine karşı çıkabilecek kimseleri takip edip jurnallemekte, Faysal'ın «yabancı ideoloji» dediği devrimci fikirlerle savaşmaktadır. Yemen'de cumhuriyetçilere karşı İmam Bedr'in adamlarını, Amerikan Hükümeti ve ARAMCO birlikte silahlandırmıştır. Ortadoğu'da güya müslümanlar arasında birlik sağlamayı amaçlayan, aslında devrimci hareketleri ezmek için kurulan «Rabitatül-Alemil-İslami» adındaki Müslüman Kardeşler örgütünün masraflarının yüzde 80'ini de yine ARAMCO şirketi karşılamaktadır.

Amerikan emperyalizminin böylesine pençesine düşmüş bir kralla ve bir örgütle işbirliği yapan, onun tarafından misafir edilen bir insanın Amerikan aleyhtarlığı ne ifade eder?

Hem, Türkiye'de mahkumiyet yedikten sonra hapse girmemek için Suudi Arabistan'a kaçan Eygi'nin oradaki yaşayışı hangi kaynaklardan sağlanmaktadır?

Türkiye'de devrimci güçlerin anti - emperyalist hareketlerini dağıtmak için zavallı insanları gençlere saldırtan, hattâ öldürten, her gün Endonezya katliamı fetvaları vererek Amerikan emperyalizmine hizmet eden Eygi'nin bizzat kendisi değil midir?

Bu mudur Amerika'ya karşı olmak, bu mudur emperyalizme karşı olmak?

Hem Mehmet Şevket Eygi'ye müslümanlar adına konuşmak yetkisini kim vermektedir? Bugün Anadolu ve Trakya'nın dört bir yanında müslüman Türkiye vatandaşları kitleler halinde anti - emperyalist ve sosyalist mücadelenin saflarına katılmaktadır. Bunun için de Suudi Arabistan sığıntısı Eygi'den icazet alacak değildirler.

Eygi gerçekten anti - emperyalist ve anti - kapitalist düşüncede ise, Amerikan emperyalizminin uşağı rejimlerle ve örgütlerle iplerini kopartmalı, kavlinde samimi olduğunu fiiliyle de ispat etmelidir. Aramco şehrinden verilmiş fetvalarla müslüman Türkiye vatandaşlarını uzun süre aldatmasının mümkün olmadığını da kafasına adamakıllı yerleştirmelidir.

Aman, üstada biraz akıl!

Aklım ermedi... Bir türlü akıl erdiremedim gittiii..

Eğer siz akıl erdirebildiyseniz, pek reca ederim efendim, lütfen siz bana söyleyiniz:

Sinop'tan nasıl kaçtı bu it?

Nasıl kaçar?

Gerçi Sinop'ta kotes kuruldu kurulalı oradan bir hayli mahkum kaçmıştır... Kaçabilmiştir... Fakat bu herif nasıl kaKaçmayı başarabilmiştir. çar? Emin Aladağ denen bu bin sabıkalı dolandırıcı, bin sabıkalı zehir kaçakısı, bu polis kaatili iğrenç homoseksüel nasıl kaçabilir Sinop'tan?

Aklım ermedi. Düşündüm, düşündüm, bir türlü akıl erdiremedim.

NİZAMETTİN NAZİF
(Y. İstanbul - 14.8.1969)

Isveç basınında ANT

ANT'a karşı girişilen maddi ve hukuki baskılar, yurt dışında da büyük yankı yaratmaya devam etmektedir. Son olarak İsveç'te yayınlanan Aftonbladet Gazetesi 4.8.1969 tarihli sayısında Peter Curman imzasıyla yayınladığı bir yazıda ANT'ın sosyalist mücadelesini ve karşılaştığı baskıları uzun uzun anlatmış ve Türkiye'de sol basına karşı girişilen terör kampanyasını şiddetle eleştirmiştir.

Posta koydu mu böyle koymalı!

Bırakacak mıyız yakasını? Ankara'nın ak saçlı kara yağız bazı hükümet prensleri, genel müdürlük beyzadeleri susup el altı teşviklere girmişlerdir diye çekinecek miyiz?.. Hayır, görüşeceğiz, burada, hakimler önünde görüşeceğiz!.. Tâ ki... devlet görevlisi olmanın, genel müdür olmanın seviyesini hatırlayıp icaplarını yapıncaya kadar... Tâ ki, haksızlığı insanın kanını donduran bir kayıtsızlık içinde yapmayı memur sayan, iş icabı zanneden devlet keneleri, yerlerinden sökülüp atılıncaya kadar... Bu memleket kimsenin baba malı çiftliği değil!.. Eline bir kırbaç alıp kokar ayaklarına bir çift çizme giyer giymez, kendilerini, üstelik memleket çiftliğinin kâhyası zannedenleri biz çook görmüşüzdür.

BEDİİ FAİK
(Dünya - 12.8.1969)

Ümmetçi'den Komandolara

Geçtiğimiz cuma günü, asabiye mütehassısı bir arkadaşımla beraber, Hekimbaşı Çiftliğine, komandoları ziyarete gittik... Kara - yağız, orta - boylu, şişmanca bir deli - kanlı geldi. Sert ve peşin bir öfke ile sordu: «Burada ne arıyorsunuz? Kimi arıyorsunuz? Ne işiniz var burada?» Sadece kendilerini ziyarete geldiğimizi söyledik. Kamp Kumandanı(!) mı, ne Allah'ın belâsı olduğunu hâlâ bilmediğim deli - kanlı, «Bizden de olsalar, biz gazetecilerle konuşmuyoruz! Onları istemiyoruz!..» dedi ve tabii bize de yol göründü. Ayrıldık.

Bu beynine müracaat etmeden, yalnız ve ancak pazusuna güvenerek konuşan zurna mı Eski Türk ahlâkını geliştirecek, ihya edecek ve yaşatacak?

Geç yiğidim geç... Eski Türkler sana ve senin gibilere, kapızağarlarının yalaklarını yıkatmazlardı bile...

Söylemesi ayıptır, ama, biz oraya şeref verdik! Bunun karşılığı olarak, ne ufak bir saygı, ne küçücük bir misafirperverlik bulabildik. Kovulmamız gerekiyor idiyse «adam gibi bizi kovmalı değil miydiniz? Yoksa siz, bizim aklımızın ermediği başka bir «şey» misiniz; siz kimsiniz Komandolar?

İSMAİL OĞUZ
(Bâbıâlide Sabah - 11.8.1969)

...talık Dergi ● Kurucuları: YAŞAR KEMAL, FETHİ NACİ, DOĞAN ÖZGÜDEN
...nel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN ● Sorumlu Müdürü: ALPAY
Sekreter: İNCİ ÖZGÜDEN ● İdare Yeri: CAĞALOĞLU, Başmusahip
...TANBUL ● Tel.: 27 81 09 ● P. K. 934 — Sirkeci - İSTANBUL
...N MATBAASI ● Baskı: VATAN MATBAASI
● Taşra Dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM A. Ş. — Cağaloğlu - İstanbul, Tel.: 27 38 54
● İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE - Ankara Cad. 84 - İSTANBUL, Tel.: 27 89 49 ●
Abone Şartları: Yıllık 44 Lira, Altı Aylık 22 Lira, Üç Aylık 11 Lira ● İlan: Santimi 25 Lira; Yayın ilanları yüzde 50 indirimlidir ● Tam sayfa yayın ilanları 1500, yarım sayfa 800 Lira'dır ● Küçük yayın ilanları kelimesi 75 Kuruş'tan kabul edilmektedir.